

Vítáme účastníky
sokolského sletu v Chicagu!!!

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 23. ČERVNA 1993 - ČÍSLO 54 - WEDNESDAY, JUNE 23, 1993

65c

Rozumět Němcům

Zdzislaw Rurarz
Washington Inquirer, 11. června 1993

Němci měli velmi špatné poslední dny v tisku. I když nic neudělají, jsou za to kritizováni. Parlament a politické strany jsou kritizovány za nové zákony o politickém azylu, a vláda je kritizována pro neschopnost bojovat proti neo-nacismu. A zároveň jsou Němci všeobecně považováni za stále víc nenávislné ke všemu cizímu, a za sobecké.

Mnoho z toho může být pravda, ale jestli taková kritika bude pokračovat, mohla by mít následky.

Protože znám Němce "z první ruky" a až příliš dobře se pamatuji, jak se chovali v Polsku za války, mluvím jejich jazykem, a v minulosti jsem často navštívil obojí Německo, musím zvednout hlas na jejich obranu.

Ať se nám to líbí nebo ne, Německo, jako většina evropských zemí, je etnicky a kulturně homogenní. S nemnohými tradicemi národnosti

Pokračování na str. 5

Evropě opět hrozí nebezpečí

Ataman

Je to panikařský nadpis a mohly by se ozvat námitky, že sepletu do věci, po které mě nic není. Že nejsem ministrem zahraničních věcí, abych se zabýval takovými záležitostmi, a že Čechy nejsou pupkem světa, aby si někdo mohl odtud dovolit vykřikovat do světa své názory a rady pro evropskou politiku.

Začnu tím pupkem. Jistě jím nejsme. Jsme však jako stát dobře směřitelnou mincí (viz Mnichov 38, Jalta 45). A jestliže jsme dobří pro čachrování, pak máme snad právo se zajímat i o to, kdo a jak s námi bude opět mávat, eventuálně aby zase nemával. Evropa je našim asylem i domovem a je naší povinností přispět alespoň slovem k tomu, aby se nestala část námi obývaná, anebo celá

Pokračování na str. 5

DYNASTIE ROMANOVŮ

Matka ukazuje své děti portréty cara Mikuláše II. a jeho rodiny na výstavě v Moskvě při 380. výročí dynastie Romanovců. Cara Mikuláše, jeho ženu a děti popravili bolševici v r. 1918.

Pošramocená popularita

Karel Jezdinský — RFE

Nelze to přehlédnout. Popularita prezidenta Clintona v květnu u americké veřejnosti rapidně klesla. A je to titulkové téma posledních čísel všech amerických zpravodajských časopisů. Neuvěřitelně se scvrkávající prezident, hlásají palcová písmena na obálce týdeníku Time. A týdeník Newsweek má na obálce portrét zadumaného Clintona pod rovněž palcovým titulem: V čem je chyba? Týdeník US today World Report věnuje svou hlavní obsáhlou analýzu námětu uvedenému titulem "Může se Clinton ještě vzpamatovat?". To vše je odezva na několik seriózních výzkumů veřejného mínění pořizovaných vedle jiných samostatně již zmíněnými časopisy a také hlavními televizními společnostmi v posledním květnovém týdnu. Liší se jen mírně. S obvyklou mírou možného, asi tříprocentního omylu. Zhruba však s prezidentem bylo v celku spokojeno jen asi 35% dotázaných a kolem 50% je víceméně nespokojeno. Je to nejnižší procento spokojenosti, jaké kdy měl nějaký poválečný americký prezident po prvních čtyřech měsících ve své funkci. Podle tehdejších výzkumů bylo s předtím neznámým Trumanem spokojeno 92% respondentů. S Eisenhowerem 74%, stejně jako s Kennedym. S Johnsonem 78%, s Nixonem 69%, s Fordem 42%, s Cartrem 64%, s Reaganem 59% a s Bushem 62%. K tomu je třeba dodat, že se tu, ani v

Pokračování na str. 4

XVIII.

SLET AMERICKÉHO SOKOLSTVA

Již řadu týdnů pracuje sletový výbor na přípravách významné sokolské události "XVIII. Sletu Amerického sokolstva", který bude pořádán ve dnech 24.—27. června 1993 v chicagské metropolitní oblasti. Velké nadšení provází tyto přípravné práce, aby ta velká manifestace dobrovolné kázně a společného úsilí se opět vydařila a byla dalším důkazem, že ideály Dr. Miroslava Tyrše, zakladatele sokolského hnutí jsou i po 130 letech stále živé a plně se uplatňující.

Slet bude otevřen ve středu 24. června zahajovací ceremonií a sokolskou akademií v tělocvičně Morton—West High School v Berwyn, Il. Ve čtvrtek 25. června budou závody dorostu, mužů a žen v Naperville Central High School v Naperville, Il. V pátek 26. června pokračují závody a je turnaj v odbíjené, večer pak je Sletový banket v Marriott Hotelu v Oakbrook, Il. V sobotu 26. června je šampionát závodů a finále v odbíjené, večer udělování cen vítězům závodů. Hlavní sletový den je v neděli 27. června ve 2 hod. odpl. na stadionu Morton—West High School v Berwyn, Il. Podrobnosti sletových událostí budou postupně uveřejňovány.

Sletu se zúčastní nejen jednoty Americké obce sokolské, ale i Dělnický Sokol v USA, Slovenský Sokol v USA, Sokol z kanadských jednot a i hosté z evropských sokolských jednot a z Československé obce sokolské. Bude tedy Slet v chicagské metropolitní oblasti v roce 1993 velkou světovou událostí. Zaznamenejte si již dnes data XVIII. Sokolského sletu a upozorněte i Vaše přátele a známé a pozvete je na Slet.

Zpravodajství XVIII. Sletu AOS

ZPRÁVY

■ BAKU, Azerbajdžan

Bojovníci vůdce rebelů Surata Huseynova obklíčili v neděli hlavní město a poslali do Baku delegaci, aby vyjednávala s vládou.

Další známkou, že vliv Huseynova vzrůstá bylo to, že s pomocí vládního vojska bojoval proti arménským separatistům blízko sporného území Náhorního Karabachu.

Vládní vůdce nařkl Huseynova z "pokusu o státní převrat".

Delegace 25 rebelů jela do hlavního města, aby se setkala s představiteli vlády, zatímco asi 50 rebelů stálo na hlavní ulici Baku a kontrolovalo přijíždějící a odjíždějící auta. Jejich vůdce Askar Maslati řekl, že bude záležet na výsledku debat delegátů, vstoupí-li vojsko do Baku nebo ne.

■ KAPSKÉ MĚSTO, Jižní Afrika

President, Nelson Mandela, vůdce Afrického národního kongresu a náčelník kmene Zulu Mangosuthu Buthelezi, vůdce válčících černých politických frakcí v Jižní Africe se v neděli dohodli na první soukromé schůzce za poslední víc než dva roky.

Anglikánský biskup Michael Nuttal a vůdce metodistické církve Stanley Mogoba řekli, že Buthelezi, vůdce konservativní strany Inkatha Freedom Party se setká s Mandelou ve středu v oblasti Johannesburgu.

"Doufáme, že tato schůzka půjde dost daleko, aby přinesla mír mezi těmi dvěma stranami," řekl mluvčí vlády. President de Klerk již nějakou dobu nabádal oba vůdce, aby se sešli."

■ GLINA, Chorvatsko

Osadníci této Srby ovládané oblasti Chorvatska volili v referendu mají-li se spojit s "bratry Srby". Konečné výsledky nebyly ještě oznámeny, ale předpovídá se, že 98 až 100 procent lidí bude volit "ano". Mezinárodní obec nazvala referendum nezákonným, protože neberou ohled na oficiálně uznávané hranice Chorvatska. Ale počet voličů byl vysoký a mínění bylo téměř všeobecné.

Srbové a Chorvati bojovali hořce o toto území, a Glina je opuštěné město s mnoha budovami prostřelenými a opuštěnými. Římsko-katolický kostel, kde Chorvati kdysi mívali bohoslužby, je pouhou hromadou rumu.

Ačkoli oblast je oficiálně stále ještě Chorvatsko, nápis na místní gasolinové stanici říká něco jiného: "Toto bývalo Chorvatsko."

Konečné výsledky měly být oznámeny v pondělí.

■ WASHINGTON

Federální zdravotní úředníci z obavy, že ventilační systémy pro letadlové kabiny by mohly přispívat k šíření nakažlivých nemocí, provádějí výzkum, zdali někteří cestující s tuberkulosou nenakazili pasažery na dlouhých letech.

Jedna studie, započatá tento měsíc chce najít a prohlédnout všechny cestující na dvou letech v březnu, jeden let byl domácí a jeden mezinárodní, a každý měl pasažera s aktivní tuberkulosou.

Druhá nová studie se snaží prozkoumat okolnosti, za kterých alespoň jeden účastník letu dostal nakažlivou nemoc.

Zdravotní oddělení států informovala zdravotní úředníky o těchto případech. Úředníci řekli, že stále ještě sbírají data, a že ještě neprovedli úplnou analýzu.

Tuberkulóza je bakteriologická nemoc, která se přenáší vzduchem od pacientů v aktivním stadiu. Vloni na ni zemřelo 3 miliony lidí na celém světě, a nakazila dalších 8 milionů.

Starší letadla byla zařízena tak, že se do kabin pumpoval stoprocentně čerstvý vzduch každé tři minuty. Ale novější modely dávají kvůli šetření jen 50% čerstvého vzduchu, a 50 znovu cirkulovaného vzduchu, který je osvěžen jen každých sedm minut, někdy i déle.

■ MOGADISHU, Somálsko

Nějakou dobu minulý týden, když americké bomby přšely na enklávu generála Mohameda Farrah Aidida, zpupný válečný lord vypadal připraven stát se somálskou verzí Saddama Husseina; dělal dlouhý nos na mezinárodní vojsko, seřazené proti němu, a pravidelně se objevoval na CNN.

Ale teď, když se skrývá před vojskem UN, které ho chce zatknout, mění se v Elvise Mogadishu. Panuje domněnka, že se ukrýl někde v "králičím doupěti" písčitých uliček a malých kamenných domků města, když byl bombardováním donucen odejít ze své enklávy minulý týden.

■ NEW YORK

Nejbohatší jednotlivec tohoto roku je japonský hotelový a železniční baron, který má majetek v ceně nejméně \$9 bilionů.

Yoshiaki Tsutsumi, 59, je první na seznamu magazínu Forbes z tohoto roku. Rodina Waltonů, které patří obchody Wal-Mart byla podle "Forbes" z 5. června nejbohatší rodinou světa s \$25.3 bilionu.

Forbes dělal přehled 311 jednotlivců nebo rodin na celém světě, kteří mají nejméně \$1 bilion. Měli celkem bohatství za \$636 bilionů.

Američtí bilionáři tvořili jednu třetinu seznamu. Waltonova rodina, která vlastní 38% hodnoty Walmartu, přidala vloni ke svému bohatství \$1.5 bilionu.

POLITICKÝ TANEC

Ruský prezident Boris Jelcin oblečený do oblastního kroje Jakutů, tančil v sobotu v městečku Ytyk-Kyuyel. Jelcin navštívil Jakutsko na Sibiři, aby mohl řečnit z tribuny o nové ústavě.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplatte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891
6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny názory, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS (in US Dollars)	
3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

102

STO DVA LET HLASATELE

■ FOLIGNO, Itálie

Muž, ozbrojený nožem, prý zabaleny v novinách, kde byly články o útocih na papeže Jana Pavla II. byl spěšně odklizen z ulice v neděli ráno a zaveden na policejní stanici pár okamžiků před tím než papež prošel mimo, podle zprávy policie.

33-letý muž, Polák, byl na stanici kontrolován, jeho dokumenty byly v pořádku a byl propuštěn ovšem bez nože. Policie řekla, že papeže neohrožoval.

Papež jel přes Foligno ve svém "popemobilu", který je neprůstřelný.

13. května 1981 byl Jan Pavel II. vážně zraněn na náměstí Sv. Petra tureckým útočníkem jménem Mehmet Ali Agca.

V roce 1982 se na papeže vrhl kněz s nožem ve svatyni Fatima v Portugalsku. Několik lidí bylo zatčeno pro vyhrožování papeži a zbraně byly zabaveny.

Policie utvořila lidský řetěz, aby udržela zástup lidí, čekajících u vchodu do umělecké galerie minulou neděli. V neděli byla poprvé znovu otevřena část muzea ve Florencii v Itálii od té doby co tam vybuchla smrtící bomba 27. května.

Pravda bývá trpká

Ing. Jaromír Thuma, Praha

MOTTO: Bourat je lehčí, než stavět!

Národy zpravidla bývají hrdé na svoji minulost, na ty, kteří vytvořili pro svůj národ nezištně něco dobrého. Náš národ však již díky dobám komunistické poroby asi natolik zdegeneroval, že na své dobré tradice klidně zapomíná. Narazím-li ve starých novinách z dob první republiky na jméno Švehla, Rašín, Hlávka, K. Čapek a mnohá další, vždy mi přijde líto, že jim podobné nedokážeme v dnešní době mezi sebou najít. I když jsem přesvědčen, že zde existují! Ti naši předci, o kterých mluvím byli pravými státníky a vlastenci. Byli tvůrci budoucnosti a my jsme jejich dílo nedokázali uchránit a zachovat. Jejich životním krédem nebyla osobní hrabivost a touha po slávě, ale byla jim služba vlasti a národu.

Nebývali jsme národem nějakých barbarů, byli jsme národem tvořivým. Bylo v našem národě mnoho těch, kteří se svými skutky zasloužili o to, že naše země byla počítána mezi země vyspělé a kulturní. Jmenují-li pány Švehlu a Rašína, jmenují je jako příklad mnoha dalších. Byli lidmi, kterým bylo cizí bourání a ničení odkazu předků a blízké budování budoucnosti národa. Tvořili, protože jinak nedovedli!

Pánové Švehla a Rašín se nyní asi musí obracet v hrobě, vidí-li z hůry nebes spoušť, o kterou se postaral nejenom minulý komunistický režim, ale o mnohem více jeho sametoví pokračovatelé. Lidé, kteří se hrdě nazývají státníky, ale jsou jen ubohými ničiteli našeho národa. Zbabělci a ignoranti, kteří ve své dušnosti zvrátenosti bojí vše, co bylo kdy vytvořeno. Polovzdělaná "elita", která tupě nenávidí dílo kohokoliv druhého a za

jedinečné pokládá jen to, co vyjde z omezených hlav jejich předáků. Omezení, kteří místo tvoření jen znetvořují vše kolem sebe.

Vinu za tento stav máme my sami. Místo abychom ve svém národě hledali nové Švehly a Rašíny, nechali jsme se ovládnout různými nemorálními Havly, Klausy, Kalvody, Bendy a jim podobnými. Tupě jásáme nad prázdnými a zmatenými slovy Sládka, necháváme se vzápětí ohlupovat zarputilými hlasateli komunistických zvráteností, nasloucháme různým pokoutním "profesorům socialismu" Svobodům, Trnkům, Milanům a Zemanům. Ve svojí slepotě nevidíme, že jsou schopni jen bourat již vytvořené a neschopni tvoření. Nevidíme, že z rukou těchto ničitelů ještě nikdy nevzešlo tvůrčí dílo, ale vždy jen zmar.

Stali jsme se tupým davem, se kterým si mává samozvaná kasta ničitelů národa, jak se jí zachce. Kasta, která v budoucnosti bude známa jen jako zvrhlá kasta všezničujících ignorantů. Lidem typu Švehly a Rašína přízná budoucnost slávu, která jim náleží. Těm současným se dostane pak jen opovržení všech budoucích. Je to pravda trpká, ale je nutno si ji uvědomit!

Koncert kolínského Kmochovy hudby

Americká Obec Sokolská v rámci XVIII. sokolského sletu pozvala k účasti na sletových slavnostech tuto nejpopulárnější českou kapelu dechové hudby. Tento hudební soubor byl založen před 120 lety kapelníkem Františkem Kmochem. Již jejich začátky byly velmi úspěšné. Byly spojeny s rodícím se sokolským hnutím. Hráli na velkých župních sletech, podnikali zájezdy do velkých měst Čech, Moravy a všude sklízeli velký úspěch. Kapelník Kmoch komponoval sokolské pochody a písně, které jsou stále populární i po tolika letech. Kapela se úspěšně zdokonalovala a udržela se i po smrti kapelníka Kmocha. Dnes má více než 60 členů a z nich 40 přiletí do Chicaga, aby se nám představili na velkém koncertě ve čtvrtek 24. června v 7:30 hodin večer v auditoriu Morton East vyšší školy na 2400 South Austin ulici v Ciceru, Illinois. Bude to velká kulturní událost pro nás Čechy, Moravany i Slováky v chicagské oblasti.

Přijďte v počtu co největším pozdravit kolínskou dechovou hudbu. Budete jistě spokojeni a jistě jim rádi a nadšeně zatleskáte až uslyšíte onu populární "Kolíne, Kolíne" a řadu dalších písniček. Na shledanou ve čtvrtek 24. června na sletovém koncertě.

EXCLUSIVE U.S.A. APPEARANCE

*František Kmoch Kolin
Brass Band*

Thursday, June 24, 1993
7:30 p.m. at
Morton East Chodl Auditorium

Sunday, June 27, 1993

XVIII Slet Program Exhibition
Accompanied by Kolin Brass Band
Morton West High School-Hoffman Stadium
Cermak Road & Harlem Avenue, Berwyn, Ill.
Farewell Social-Sokol Tabor

Information

American Sokol Organization
6424 Cermak Road
Berwyn, Illinois 60402
(708) 795-6671

případě Clintona neměří vlastně popularita. Je to souhrn vyplývající z celé řady otázek a v podstatě je to jen hodnocení celkového dosavadního prezidentova výkonu. Na příklad na dílčí dotaz, zda Clinton dbá o zájmy prostého Američana, odpovídá na 70% dotázaných kladně. Na dotaz, zda si umí poradit s americkým parlamentem, kongresem, odpovídá kladně jen něco přes 20%. A takto celkové negativní hodnocení není ovlivněno jen těmi, kteří Clintona nevolili a jsou v principu proti jeho politice, ale ještě ve větší míře těmi, kteří jsou jeho stoupenci, stále mu důvěřují a jsou jen nespokojeni, že nedokáže patřičně prosadit svůj program. A druhá připomínka. Takové výzkumy jsou americkým národním sportem, který byl převzat dokonce už i v postkomunistických státech. V americké, tak zvané prezidentské demokracii je jejich význam, pokud nejde o těsně předvolební období, ale omezen a první čtyři měsíce prezidentství jistě nejsou směrodatné. Americký prezident může být sesazen jen kdyby se dopustil trestného činu a to ještě zdoluhavým řízením kongresu. Jinak byl zvolen na čtyři roky a o svůj úřad nemůže přijít, ať už je jeho veřejná popularita, anebo opozice v kongresu jakákoliv. Příští prezidentské volby budou počátkem listopadu 1996. I kdyby v nich Clinton nebyl znovu volen, anebo nekandidoval, bude svou funkci vykonávat až do přesného washingtonského poledne 20. ledna 1997. Zbývá tedy ještě velmi mnoho času a všechny úvahy o krizi jeho prezidentství jsou krajně předčasné. Popularita je vrtkavá záležitost. Připomeňme si, jak rekordní se těšil George Bush po válce v Perském zálivu a jak rekordně poklesla o pouhý rok později a jak proti původnímu očekávání už nebyl znovu zvolen. Ale Clinton tu sám může sloužit příkladem.

Na začátku volební kampaně v lednu 1992, kdy byl arkansasský guvernér jenom jedním z řady uchazečů o nominaci demokratické strany na prezidentského kandidáta a byl právě obviněn z manželské nevěry, ctihodný deník Washington Post napsal: "Jedna věc je trapně jasná: Clintonova kandidatura je kaput". Pak byla předurčována k neúspěchu ještě několikrát, aby se pak znovu a znovu zjišťovalo, že ten úspěch je docela dobře možný. Nicméně, současně, byť krajně předběžně výzkumy nelze také odbyť jen mávnutím ruky a brát je na lehkou váhu. Příkladnějším cosi signalizují a sám Clinton připouští, že v jeho prezidentství zřejmě není všechno v pořádku. Bylo by ostatně asi pošetilé na to reagovat a nesnažit se o nápravu, zejména je-li k ní ještě dost času. Ale čas, jak všichni víme, rychle ubíhá. Co tedy ale vlastně neklape? A na co upozorňují hlavně Clintonovy stoupenci? Neboť jeho odpůrci mohou jeho problémy jen vítat. Řečeno obecně a trochu zjednodušeně, na rozdíl od dynamické Clintonovy předvolební kampaně, ty první měsíce jeho prezidentství byly poněkud nevýrazné a neprůrazné. Prezident, který slíboval, že se okamžitě začne věnovat ekonomickým záležitostem se zdánlivě dostal do zajetí triviálních problémů, i když ty, jak tvrdí, byly nepatřičně nafukovány hlavně novináři. Ihned po nástupu do funkce se okrajově vyjádřil ve prospěch přijímání homosexuálů do americké armády, v níž nikdy nesloužil, což vedlo ke špatně tajené konfrontaci s armádními kruhy a k zbytečně rozživené veřejné polemice. Poměrně dlouho mu trval výběr lidí do určitých funkcí v nové administrativě, které ostatně dodnes nejsou všechny obsazeny. Clinton slíbil, že jeho vláda bude odrážet různorodost Ameriky a snažil se za každou cenu vyhovět často rozporným přáním rasových a etnických menšin, feministek a dalších skupin, takže se zdálo, že mu jde spíše o kvóťové zastoupení než o příslušnou kvalifikaci. Dvě jeho první kandidátky na funkci ministryně spravedlnosti, narazily na odpor při schvalovacím řízení senátu, když nesplňovaly pro tuto funkci příslušné podmínky. Teprve po třetí to vyšlo, ale zůstal pocit, že prezident si své nominace pečlivě nerozmyslí. Pak se objevil mezinárodní komplikace a Clinton, který před volbami kritizoval Busha, že se zabývá více světem než domovem, se jím musel zabývat více než chtěl. Vcelku mu to vyšlo v případě podpory Jelcina. Váhal však s iniciativou v bosenské krizi a když ji projevil, evropští spojenci ji příliš nepodpořili a většina Američanů to jen uvítala, neboť Amerika může být sice jedinou supervelmocí světa, ale nemusí ho vést za každou cenu, a nejméně už v Bosně, když jiní by tam mohli prospět více. Takže ekonomický program zůstal poněkud v pozadí a pak ztratil i poněkud na přitažlivosti když se ukázalo, že zejména nová energetická daň by postihla i střední vrstvy. V dubnu se republikánům v kongresovém senátu podařilo znemožnit přijetí Clintonova návrhu na stimulaci hospodářství, který předpokládal výdaje ve výši 16 miliard dolarů. Mezitím se stal předmětem kritiky tým vedený Clintonovou ženou Hillary, jehož úkolem je připravit návrh radikální reformy v americkém zdravotnictví, a ačkoliv návrh měl být hotov už květnem dubna, prezident stále odkládá jeho předložení kongresu. V květnu pak upoutaly, či spíše odpoutaly, pozornost dva incidenty. První dostal návrh Travelgate. V Bílém domě bylo propuštěno všech sedm zaměstnanců jeho cestovní kanceláře, jejímž hlavním úkolem bylo zajišťovat dopravu a ubytování pro novináře, kteří doprovázejí prezidenta na jeho cestách a také pro členy štábu Bílého domu na jejich služebních cestách. Novináři si nikdy na tuto kancelář nestěžovali. Naopak. Ale byla prý špatně řízena, když se prý nevybíralo z konkurenčních nabídek chartrových služeb to nejméně nákladné. Někdo unáhleně a bez vědomí ministryně spravedlnosti předal záležitost špatného hospodaření k vyšetření FBI. Prezident s tím zřejmě neměl nic společného, ale aféra nabyla na rozměru, když se zjistilo, že novou vedoucí kanceláře by měla být jedna Clintonova, byť vzdálená, příbuzná a že v pozadí akce proti původní kanceláři byl hollywoodský

producent a prezidentův přítel Harry Tomason, který dokonce začal svévolně úřadovat v Bílém domě. Nakonec pět propuštěných zaměstnanců bylo přijato zpět. A kancelář je nyní navázána na nezávislou firmu American Express. Clintonova tak zvaná hollywoodská konexe se rovněž stala předmětem kritiky. Zde se mohl Clinton hájit, že v Bílém domě byly vždy vítány některé hollywoodské hvězdy. Reagan měl na příklad svého Franka Sinatra a Boba Hopa. Jenže u Clintona je jich prý poněkud moc a jedná se prý hlavně o zpolitizované levicové radikály, k nimž je počítána na příklad a hlavně i Barbra Streisandová. Druhý incident je na pohled až klasicky triviální a dostal název Hairgate. Během své jinak úspěšné návštěvy v Los Angeles si prezident nechal upravit vlasy renomovaným hollywoodským holičem a kadeřníkem Kristoferem. Nový účes ho stál 200 dolarů, což by nemuselo nikoho zajímat, neboť je platil samozřejmě ze své kapsy. Avšak asi hodinová úprava se konala na palubě prezidentského letadla, připraveného k odletu na velmi frekventovaném letišti v Los Angeles. Nuže, je běžně známo, že kdykoli má někde přistát Air Force One s prezidentem na palubě, letiště jsou z bezpečnostních důvodů nejméně půl hodiny předem uzavřena pro jiná letadla, která tady nemohou ani startovat ani přistávat. Totéž platí při odletu Air Force One. A také i když je na zemi a prezident je v něm přítomen. Tedy po dobu úpravy Clintonových vlasů nemohla z letiště startovat jiná letadla a ta, která měla přistávat, musela kroužit ve vzduchu. Vznikla netušená dopravní zácpa. Clintonovi měl zřejmě před jeho nástupem do funkce někdo vysvětlit i proceduru spojenou s používáním Air Force One. To přirozeně vede ke kritice jeho štábu. Tvoří ho povětšinou mladí lidé bez dostatečných zkušeností, a novináři, akreditovaní u Bílého domu, z nichž mnozí už zažili a trápili řadu prezidentů a jejich štábů, si stěžují na jejich aroganci. Clintonův vztah k těmto zkušeným novinářům a k médiím vůbec je, či byl, také zvláštní kapitola.

Republikáni tvrdí, že media pomohla Clintonovi vyhrát volby, když se v rozhodující fázi volební kampaně ve své většině postavila na jeho stranu a proti Bushovi. Když však Clinton vyhrál, jeden z jeho poradců se nechal slyšet, že tedy, když jsme vyhráli, novináře už nepotřebujeme. Clinton jejich tým v Bílém domě zpočátku ignoroval, a trvalo značně dlouho, než s ním uspořádal první tiskovou konferenci. Zvláštní nelibosti se mezi novináři těšil Clintonův šéf pro komunikace, dvaatřicetiletý George Stefanopoulos, jehož prvním činem bylo zakázat akreditovaným novinářům přístup do západního křídla Bílého domu, v němž se dosud tradičně volně pohybovali. Ačkoliv Clinton má také mladou tiskovou mluvčí Dee Dee Mersovou, sympatickou svým smyslem pro humor; úsečný Stefanopoulos ji prakticky suploval. Novináři se pochopitelně trochu mstí a když ne přímo na Clintonovi, tak hlavně na tom jeho štábu. Tvrdí, že v něm panuje komunikační problém, když jeho členové vydávají rozporná prohlášení, že jeho šéf Thomas Mac Clarty postrádá autoritu a není schopen zajistit disciplínu. Trvalá zpoždění v plánovaných akcích Bílého domu a prezidenta samotného pak už dostala svůj název: Clintonův standartní čas.

Novináři si všímají také toho, že do oválné prezidentovy pracovny, do níž byl za bývalých prezidentů přístup striktně omezen, za Clintona volně, to jest i bez pozvání, vstupuje dobrý tucet lidí. Clinton ovšem přišel do Bílého domu s vyhlášeným úmyslem provést v něm určitou revoluci a být vskutku lidovým prezidentem. Považoval za svou přednost, že přichází vlastně z provincie a že nikdy nepatřil k washingtonskému establishmentu s jeho různými zájmovými skupinami, koalicemi i nezbytnými intrikami. I zde je však jeden problém. Clinton nadále cestuje po Americe, vystupuje na tak zvaných občanských schůzích, diskutuje na ulicích a v obchodech s prostými lidmi. Umí to vynikajícím způsobem a byla to také jeho hlavní úspěšná metoda za jeho volební kampaně, takže v ní pokračuje. Jeho přátelé ho ale upozorňují, že už není kandidát, že už nevede volební kampaň a že už je prezidentem, který musí bezpodmínečně zvládnout právě a především ten washingtonský establishment, neboť, ať to zní cynicky, ten prostý lid mu teď příliš nepomůže prosadit jeho program. O jeho přijetí rozhoduje kongres a ať už si o jeho členech myslí kdo chce co chce, jsou to také volení zástupci lidu. Prezident nemůže vyhovět všem zájmům, ale neobejde se bez kompromisů, které ovšem nemají mít charakter neustálého ustupování. V jeho štábu je však sotva kdo, kdo se ve složitě washingtonské mašinérii vyzná.

Clinton byl tak prozatím v defenzivě a dostal se do potíží ve vlastní straně s jejími konzervativními demokraty. Clintona začal ostře kritizovat populistický Rosbero, který v loňských prezidentských volbách dostal téměř 20% hlasů. Ten vyhlásuje, že by Clintona neudělal managerem ani podnikem střední velikosti. Bill Clinton, jak už řečeno, přiznal, že v manažování Bílého domu jeho prezidentského programu jsou slabiny, že se sám věnoval příliš mnoha věcem najednou a že to odvádělo právním či neprávem pozornost od jeho hlavního úsilí a zdá se, že se poučil. George Stefanopoulos právě odsunul na vedlejší místo, a za nového šéfa pro komunikace tedy s kongresem i médií, si vybral 51-letého Davida Gergena. Paradox je jistě v tom, že Gergen byl úspěšným poradcem právě v oblasti Public Relation republikánských prezidentů Nixona, Forda a zejména Ronalda Reagana, jehož tak zvanou revoluci dokázal úspěšně v kladném slova smyslu prodávat. Nebyl to však žádný republikánský ideolog, v posledních letech se věnoval hlavně žurnalistice a je možné, že dokáže úspěšně prodávat i Clintonovu vlastně protireaganovskou revoluci. Už oznámil, že zruší Stefanopoulosova restriktivní opatření proti

Evropa, kriminálem nebo něčí kolonií. — Tož to za prvé.

Za druhé: *Není třeba být ministrem, aby člověk viděl o co jde a z které strany hrozí nebezpečí. Úředně pomazané hlavy mohou být i zavázané. Známe to z minulé éry. — A za třetí: V situaci, kde se nikdo do ničeho neplete, mají volné ruce živly s diktátorskými sklony, anebo ti, kteří se třesou o získané vítězství a nedovedou si představit, že by museli za čas slézt z hrušky dolů.*

V čem tedy vidím opět nebezpečí pro Evropu? V zevních pokusech o rozkolísání našeho rozhodnutí být sami sebou, být nikým neřízenou Evropou, být nehádavou společností, spojenou vědomím síly sjednoceného celku. Nebezpečí pro Evropu vidím v činnosti těch, kteří si zvykli v jimi rozděleném světě rozkazovat a hlídat. Dosud muselo být vždycky po jejich. Vzali si příliš vysokou odměnu za vyhranou válku a prohraný mír.

Evropa si nyní staví vlastní nerozdělený dům, palác i pevnost. V domovním řádu by mělo být v prvním článku řečeno, že v domě vládnou jeho obyvatelé, Evropané. V článku dvě budiž deklarováno, že v případě sporu se žádný ze spoluvlastníků nesmí obrátit na arbitráž k mimodomovnímu subjektu. Byla by to domovní velezrada.

V dalších člancích by mělo být stanoveno, že v mezinárodních stycích budou preferovány styky s oblastmi, které nejsou v Evropě územně zainteresované. Přímo zakázány by měly být smlouvy o přátelství a vzájemné pomoci. Přátelství je již v morálním kodexu Evropy a pomoc bude poskytována nikoliv vázaně, nýbrž v eticky uznaných případech. Pokud jde o zajištění pomoci samotným Evropanům, musíme si pomoci vždy a zásadně sami, bez cizí účasti, protože se za ni platilo obvykle ztrátou samostatnosti a porobou.

Po zkušenostech většiny uživatelů, bude nutné si připamatovávat, že nelze žít nad poměry, nechceme-li se dostat do hospodářského, a tím i politického područí mezinárodních klanů, které se nám budou chtít pomstít za ztrátu vlivu. Raději přechodně o chlebu a vodě, než s chlebem potřeným cizím margarínem.

V přejímání impulsů cizích kultur bud'me zdrženliví tam, kde se bude nabízet extravagantismus a exhibicionismus. Tím at' se krmí jejich výrobci a producenti. Odpadu je i tak na světě dost, takže si ho nebudeme draze rozmnožovat. — Naproti tomu si vypěstujeme nevzteklou evropskou opatrnost a s úsměvem vykážeme ty "hosty", kteří přijdou s úmysly a chováním nehostů. Supervelmoc zvaná Evropa se nestane říší někoho, ale nás Evropanů.

Touto úvahou jsem jistě nahrál na smeč tvůrcům bezbranné, bledničkové demokracie. Konec takové demokracie, v podstatě nestatečné, bude počátkem evropské síly a řádu. Jinak bude Evropě opět hrozit nebezpečí.

Nerozpakoval bych se věnovat tuto prostou úvahu evropskému parlamentu a shromáždění občanů Evropy, které se konalo v říjnu 1990 v Praze, s poznámkou, že strašák německé nadvlády je stejně nereálný, jako strašák početní převahy slovanského prvku v případě integrace evropské části Ruska.

Dnes možná ještě nechápeme, že oživené, čínorodé vlastenectví národních celků nebude překážkou, ale tmelem mnohonárodní evropské jednoty.

různorodosti, kromě pohraničních oblastí. Německo se rychle ani snadno nestane zemí různých ras, kultur a náboženství jako Spojené státy nebo Kanada. Nejen že se takovým nestane přes noc, ale možná by se takovým nemělo stát nikdy. V každém případě, nikdo nemůže donutit Německo, aby se stalo tyglíkem — melting pot, jestli se země sama nerozhodne jít tímto směrem.

Ano, je hodné politování, že někteří mladí hrdlořezové se uchylují k násilí, aby se zbavili Turků, cikánů, Poláků, Srílančanů nebo Afričanů. Ale je také k politování, že v odvetu polští hrdlořezové zabil německého řidiče nákladního auta v Krakově, nebo, že Turci řádili v Solingenu, aby se pomstili za smrt pěti tureckých žen. Takové nesmyslné oboustranné násilnosti nikam nevedou a jen více zvyšují napětí.

Dále, spojené Německo není již Západní Německo. To prosperovalo, mělo nedostatek dělníků, a bylo citlivé k politickému pronásledování v cizině kvůli svým bratřím pronásledovaným na druhém břehu Labe.

Ale časy se změnilly. Země je sjednocená a má problémy následkem svého sjednocení. A co je nejdůležitější, její prosperita je daleko menší než dříve. Za takových okolností mají Němci právo zabývat se otázkou cizinců ve své zemi.

V přítomné době představují cizinci jednu desetinu obyvatel Německa. Většina z nich nemůže být snadno asimilována, ani není ochotna se přizpůsobit; a každoročně přicházejí statisíce nových. Ale jestli Němci řeší tento problém přiměřeně to je zcela jiná otázka. Ti, kteří je kritizují, nejsou o nic lepší. Turci, kteří Němce viní ze zabití bombou, sami zabíjejí své vlastní Kurdy — turecké občany.

Je pravda, že Němci nemohou uniknout kriticismu, kterého sami používají ostřejším tonem než jiní. Ale je rozdíl, když taková kritika zůstane "v rodinném kruhu" nebo když jde až za něj.

Němci jsou teď obviňováni ze vzrůstajícího neo-nacismu a své vlašné reakce na něj.

Je-li neo-nacismus v Německu větším nebezpečím než jinde v Evropě, je věcí sporu. Ačkoliv to může znít podivně, ruští "skinheads" si také říkají nacisté. Ale takový neo-nacismus, at' už v Německu nebo jinde, zvláště mezi mladými, vyvěrá víc ze "subkultury" a nihilismu než z ideologie národně-socialistické. Většina jeho následovníků, i taková, kteří zbožňují Hitlera a svastiku, nikdy nečetli ani neslyšeli o jeho knize "Mein Kampf" (Můj boj).

Skutečné nebezpečí je v dávání příliš mnoho pozornosti takovým "okrajovým hnutím, nebo spíše subkulturám, a přehánění jejich vlivu. To může přispět k jejich rozšíření, protože se mohou stát samosplnitelným proroctvím. Jako je to se zločinem — někteří výzkumníci věří, že čím víc o něm mluvíme, tím víc se šíří.

Jinými slovy, není třeba příliš se rozrušovat nad Německem a jeho problémy. Musíme důvěřovat Němcům, že vědí nejlépe jak efektivně naložit s těmito zjevy. Nežijeme přece na začátku let třicátých. Kromě toho historie se stěží opakuje, ačkoliv lidé věří, že je tomu naopak. Žádný národ není bez špatných stránek. Německo není žádnou výjimkou. Ale Německo vidí své problémy a to je to, co je opravdu důležité.

102

Pošramocená...

novinářům.

Před několika dny zaznamenal Bill Clinton svůj první velký úspěch, když sněmovna reprezentantů schválila jeho ekonomický plán, zahrnující velké zvýšení daní. Bylo to však jen velmi těsné vítězství a Clinton nyní tento plán musí prosadit proti opozici republikánů a konzervativních demokratů v senátu. Rozhodl se nyní zcela věnovat tomuto úkolu přesvědčováním a jednání přímo se senátory i s ochotou přistoupit na určité kompromisy. Bude se nyní, jak pravil, věnovat jedné věci za druhou, podle priority. Proto znovu a rozumně odložil i předložení návrhu na reformu ve zdravotnictví, neboť by to prosazování ekonomického plánu jen komplikovalo. Jak to řekl týdeníku Newsweek jeden z Clintonových poradců: "Americkému lidu bude úplně jedno, zda bude mít Bill Clinton účes jako Indián z kmene Mohawk a nechá si ho obarvit třeba na růžovo, jen když uspěje se svou hospodářskou politickou a zdravotnickou reformou." K tomu si však podle komentáře v téměř časopisu musí dát do pořádku především také svůj vlastní dům. Avšak každý nový americký prezident se učí být prezidentem za pochodu.

SOKOL BERWYN

6445 W. 27TH PLACE, BERWYN, IL.60402

Sokol Berwyn a Sokol Brookfield budou hostiteli 48 účastníků z České sokolské organizace od 20. do 28. června. Tito účastníci z České republiky zde budou na XVIII. sletu Amerického Sokola, od roku 1947.

Čeští sokolové byli vybráni ze sokolských jednot po celé České republice, budou soutěžit v gymnastice, moderní rytmice, volejbalu a jiných pořadech. Během pobytu v Berwynu a Brookfieldu pojedou skupina na výlet do Chicaga kolem jezera, a povede vzpomínkovou ceremonii u sochy Karla Havlíčka. Navštíví také Brookfield ZOO a různá nákupní střediska.

Čeští sokolové předvedou zvláštní číslo, které bylo napsáno a zhudebněno speciálně pro Americký sokolský slet v neděli 27. června, na Hoffmanově stadionu při Morton High School West.

Místní česká obec a jednotky Amerického Sokola po celých Spojených státech přispěly na zaplacení výloh za skupinu z České republiky.

Fred. G. Kala
president

Je zajímavé

Ataman

Je zajímavé, že zdi domu potřebují přítomnost člověka, jinak zchátrají, a že člověk potřebuje pro život zdi domu. Tato závislost není ponížující pro žádnou ze jmenovaných kategorií, ačkoliv jsou na první pohled nesouvztažné. Jejich tmelem je sám život, a to hmoty i nehmoty, cihly i člověka.

Lze si představit sólovou existenci hmoty, ale nelze si představit sólovou existenci čehokoliv živého, bez vázanosti na hmotný instrument. To jakoby napovídalo prioritě hmotných atomů, jež podléhají přímo Stvořiteli, zatímco živé buňky jsou podmíněny hmotou a teprve ve spojení s ní jsou podřízeny Bohu-Stvořiteli. — Z toho však pouze vyplývá, že život sám o sobě je lidskými smysly nepoznatelný, nic víc, což ale vůbec neznamená, že sólově, tedy v čisté formě, neexistuje. Jistě někde existuje bytí bez hmoty...

V této fázi úvahy jsme na cestě, ne-li blízko k cíli. Couvněme však o krůček nazpět, do chaloupky sebe sama. Pro člověka je asi důležitější sebepoznání a začlenění, než snaha o poznání nepoznatelného, to jest Boha a tajů jeho "počítače". Vždyť my si prozatím nevíme rady ani s jednoduchým kódem příkázání Desatera.

Tak třeba hned to první: Vyplývá z něj, že bez víry se nemá žít, že nelze smysluplně žít. Člověka a jeho činy ujednocuje víra. Aby se činy nevymykaly Řádu, o to se od počátku světa stará společenství všeho živého i neživého. Jenomže to by nebyl ani samozvaný král veškerenstva, aby neměl na věc jiný názor: Člověk je nad vírou, člověk je měřítkem všeho. Nu, jaké měřítko, taková realita. Že s ní nejsme spokojeni, je patrné. Postrádá totiž sladující základní prvek, a tím je víra, nebo alespoň snaha po víře, prostě něco, co lidskou společnost spojuje, uvědomuje, ale přitom nevyčleňuje ze sounáležitosti k ostatním skutečností této planety a vesmíru.

Na variace prvního příkázání Desatera byly napsány hory knih a úvah. Zdá se, že bez výsledků, asi tak, jako jsou marné domluvy dospívajícím o rozumu v lásce a sexu. Každá generace zřejmě musí mít svou vlastní, byť zraňující zkušenost. Jenomže každá generace nemůže napsat ba ani přečíst, co už bylo o potřebě jednotícího uvědomění vytvořeno, a tak se z pohodlné odevzdanosti v tom směru raději ochotničí, improvizuje, hazarduje a zavírají se oči.

Teprve zhoršující se podmínky života na Zemi, a mizící chuť žít normálně, nás upozorňuje nejen na absenci životodárné víry, ale i na neméně životodárný pocit vsudypřítomné souvztažnosti.

Takže až v hodině dvanácté si kupříkladu uvědomujeme běžnost a přítomnost člověka, jinak zchátrají, a naopak. — Ostatně nejde o zajímavost, ale o zákonitost. Opomíjenou zákonitost.

KAROLINA SVĚTLÁ

MILÁČEK LIDU SVĚHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVÁNÍ

„Zdá se mi velmi vlahou býtí. Musíš mi povědět, jak o tom smýšlíš, co církev věřící nám nařizuje. Jest mojí povinností na to se tě tázati, starati se o to, abych nejen já, nejen moji svěřenci, ale abys i ty došel království nebeského.“

„Již jsem tebe žádal, abys věci těch se nedotýkala.“

„Ty podle všeho nevěříš, jak bys měl?“ zalkala. „Dávno se mně přesvědčení to vnučuje a vždy s hrůzou jsem je odpuzovala. Můj Bože! můj Bože! Musím konečně na určito vědět, jak to s tebou stojí. Věříš-li v poslední soud? V nejsvětější Trojici? V neposkvrněnou matku boží?“

„Dosti, Ildo, aspoň pro dnešek!“ krotit rozčilenou chor. —

„Ne dosti, nemohu připustit, bloudil-li jsi dříve, abys po mém boku dále bloudil. Měla bych z toho smrtelný hřích. Rci, jak to stojí s vírou tvou! Chci to vědět, musím to vědět.“

„Když to vědět musíš,“ opakoval s toužou přikroští její slova, jakouž je byla pronesla, „tedy věz, že nevěřím v jiného, než co vidím a smysl svými chápu, vše ostatní jest u mne pověřivostí.“

„Můj Bože,“ úpěla Ilda, sklesnuvši téměř bez vlády a smyslů na nejbližší sedadlo, „tys . . . tys . . . tedy neznaobohem!“

„Nazvi si mne, jak chceš,“ chladně prohodil, nemálo uražen jejím zoufalým si počínáním, nikdy jiného vyznání na mně nevynutíš, leda — kdyby duch můj utrpěl chorobou.“

„Jest to poslední tvoje slovo?“ obrátila se k němu s rukama sepjatýma, s očima ztrhanýma.

„Poslední.“

„Nezměnitelně poslední? Uvaž, než mi odpovíš,“ před ním se vztýčila jako duch. Již neplakala, již neprosila, již vyhrožovala.

I on se před ní vztýčil v celé výšce a pýše své.

„Vírou mou jest a jedině zůstane to, co mi rozum praví.“ —

Vyřknuv slova ta, opustil jizbu, aby nemilému výstupu tomu konec učinil. Avšak po celý den se nemohl zoravit z dojmu trapného. Nepamatoval se, že by kdy v životě svém tak dokonale rozladěným se cítil, jako po tomto výjevu.

XIII

Několik dní zůstala Ilda neviditelnou. Komorná mu vyřizovala, že jest churava, aby jí omluvil, že se neobjevuje v určité době v jídelně. Chtěl jí dopřát čas, aby se zotavila a s jeho náhledy ne-li spřátelila, tedy aspoň do nich se vpravila; pročež si umínil použití právě došlého pozvání starého hraběte, aby přijel co nejdříve do Vídně, že tam v jistých vysokých kruzích velice si přejí osobně ho poznati. Vyskytují prý se obavy, co se týče ruchu dělnického. Má o tom povědět svoje mínění, prozatím zcela jen soukromě.

Když se chtěl Vladimír před odjezdem svým loučiti s Ildou, slyšel, že spí, a že lékař zapověděl ji buditi. Byl jí povděčen, že se předpisů lékařových tak přísně přidržuje, neboť měl hlavu plnu důležitých myšlenek a nerad by se byl dal z proudu jejich vyrušiti scénou sentimentální, kteráž by ho nebyla zajisté minula.

Přemítal, co se byl k cestě do Vídně odhodlal, stále jen o tom, jak zodpoví otázku, o nichž byl zpraven, že budou k němu učiněny. Nastával mu okamžik rozhodný, předležitý. Ujme se k slibu svému, v dobách mládí svého blouznění sobě a soudruhům s ním stejně smýšlejícím danému, bezohledně tříd dělnických? Promluví pouze v jich prospěch, jiného nemaje na zřeteli? Bude se snažiti, aby vzbudil pro jejich los větší účasť? Bude usilovati, aby jim bylo poskytnuto konečně náležitěho zastání? Schválí spravedlivost k nim jakožto nejjistější prostředek k po-

koji a míru?

Cítil, že mu bude lze mnoho, mnoho v zájmu otázky té učiniti, žeť to ten okamžik, na nějž již dávno čekal nejen on, nýbrž zejména ti, jejichž byl „miláčkem“.

Ale kdykoli se chtěl na tom ustáliti, po každé mu doznávaly v duši slova doktora Snětivce, k snatku s Ildou jej přemlouvajícího, aby se totiž pro myšlenky ty neexponoval, nýbrž byl pamětliv, jak často se stali ti, kdož v prospěch lidu v záměru nejčistším se zasazovali, jeho oběťmi, a jeho napomenutí, aby nesázal vše na tu jedinou kartu, zabezpečuje si oporu i ještě jinde, kdyby se měl dožiti klamu, nechtělo mu z mysli. Jako zřízenec strýcův neměl ovšem co ztratiti a snadno tedy takovým utopím se zasvětit, ale teď . . . A konečně jak potom, kdyby ve Vídni nedošel cíle, kdyby svými náhledy neprorazil, nýbrž narazil? Nepokazil by tím, co zamýšlel napravit? Nepřišly by takto nejen veškeré jeho dosavadní snahy nazmar, a nevzbudil-li by i nechut proti nim, čímž by se stal v budoucnosti jako zastávce jejich ne-možným? —

„Dlužno býti opatrným,“ pokrytecky sám sebe napomínal. „Na počátku se musí zvolna kupředu. Nutno si získati ve Vídni především půdu a až si jí dobudu, pak teprve jednati, a žádoucí úspěch mne potom zajisté nemine. O co pak běží? Nanejvýš o průtah několika měsíců, malá to oběť u přirovnání s tím, co se jí docílí, to jest, že záležitost ta lépe uzraje a následkem toho bude spočívati na základech mnohem bezpečnějších, než by se stalo, kdyby se ukvapila a přenáhnila, za co bych ovšem v téže chvíli, kde vše tak nepřipraveno, nikterak státi nemohl.“ —

A Vladimír jednal navlas tak, jak si byl slíbil. Po-
usmával se ve Vídni všem obavám, že by mohly tu a tam podle jistých znaků vypuknouti nepokoje mezi dělnictvem, příliš zkráceným mzdou a obtíženým hodinami povinné práce; nebyl sice proti tomu, aby se dotčení továrníci vybědli k ústupkům, avšak při tom vhodně a obratně prohodil, že se znají dělníci svého práva velmi dobře sami domáhaci, aniž by bylo potřeba zakročiti z jiné strany. Při tom je nazýval mimochodem a to velmi laskavě a srdečně velkými dětmi, s nimiž dlužno pedagogicky nakládati, aby se nestali diktátory svých chlebozárců a toho kterého nedonutili, aby svůj závod zavřel a kapitál svůj hleděl raději na burse zúročiti, čímž by přišel stát o značnou část daní. Zároveň stál na svém, že se aspoň pro tuto chvíli není čeho obávati od jejich propagand, a konečně kdyby mělo přijíti přece sem tam k jakési malé výstřednosti, že zkušenost tomu učí, jaký dojem tím vždy způsoben, objevila-li se včas při výbuchu podobném hrst vojska s puškami, ovšem že na slepo nabitými, jak nejlahodnějším svým způsobem dodal.

Ti, kdož si žádali znáti mínění jeho, byli nadmíru spokojeni s jeho střízlivým pojetím věci. Zcela jiného očekávali podle pověsti jej předcházející, podle názvu, že miláčkem lidu svého; očekávali, že se setkají s polovičním revolucionářem, a zatím . . .

Byl za odměnu své „opatrnosti“ vřele požádán, aby si neobtěžoval své vzácné rady v záležitostech těch choulostivých nadále poskytovat a takto přispívati k ustálení poměrů veřejných, při čemž byl ubezpečen, že bude v největší tajnosti chováno, cokoli pronese, což Vladimír ovšem schválně přeslechl, ujišťuje, že bude vždy a za každých poměrů hotov se sdíleti se svými zkušenostmi tam, kdež toho bude žádáno, jestliže se nadále uzná, že se osvědčují a že jimi skutečně k objasnění věci přispívá.

Než odjel, slyšel od děda Ildina, jak byl uspokojil, a že na základě toho bude pro něj navržen mnohem vyšší řád, než na počátku mu souzen. Poznán prý v něm pravý přítel pořádku a spravedlnosti, a není nejmenší pochyby, že při nejbližší očekávané změně bude povolán za rádce koruny, ovšem dosud nerozhodnuto, s jakým titulem a v jaké to hodnosti.

„Co se řekne řádu mému? Bude záhodno jej přijati neb odmítnouti?“ tázal se, když se byl ve vlaku pohodlně usadil. „Aj, Snětivec již bude vědět, co v tom ohledu učiniti a kterak s lidmi promluvit. Přisoudí-li, že mi jest vyznamenání to podržeti, pak ovšem nutno rozhlásiti, že jsem je přijal jménem svého dělnictva, jemuž podle mínění mého vlastně

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

náleží." —

A Vladimír se teď už napřed usmíval ramontadám, které při příležitosti té asi pronese doktor Snětivec; usmíval se, i když na Ildu si vzpomněl. Zajisté i jí řád jeho aspoň poněkud usmíří, třeba dělala, jako by těchto světských věcí nedbala, a bude-li s ním spojeno baronství, jak starý hrabě jej ubezpečoval, tož své choti přece jen zcela jinak zaimponuje, nebude ji to nikterakž lhotejno býti dvakrát šlechtičnou. — A což bude-li skutečně povolán zasednouti do jistého křesla, jež, jak již praveno, pořád určitěji uznával za sídlo mu nejpřiměřenější. . .

Přijel na Bělotýn ve skvělém rozmaru, kdež s překvapením slyšel, že milostpaní podle úmluvy s milostpánem již odjela do lázni.

Potřásaje hlavou, neb nemohl si nikterak na podobnou úmluvu vzpomenouti, otevřel lístek, který mu byla zůstavila. Nebyl objemný, obnášel jen dva řádky, tím však byl závažnější. Zněl takto:

„Prchám od prahu toho, abych ho nikdy již nepřekročila — nasmím, nemohu žítí nadále — s nezabohem.“

Bylo Vladimírovi sebrati veškeru svou chladnokrevnost, aby nedal na sobě znáti, jak jest popuzen a rozhněván, a že cosi kromobyčejného mezi ním a chotí jeho se děje.

Služebnictvo, jak již praveno, mluvilo o jejím odjezdu do lázni jako o věci úplně mu známé, nemohl se tedy tázati, ani kam odjela, ani na bližší okolnosti odjezdu, aby nevzbudil podezření. Avšak přece se dozvěděl, že byla Ilda své komorné zaopatřila místo u příbuzné jí dámy na čas své vzdálenosti, předstírajíc, že jí bude pohodlněji dáti si v oněch lázních, jejichžto jméno nikdo si nepamatoval, sloužit od osoby v krajině a poměrech tamějších obeznalé, kteráž také večer před odjezdem jako průvodkyně její se dostavila, nemohouc s nikým hovořiti, pronášejíc jen několik slov v lámané němčině.

Od lékařů konečně slyšel po množství obratných poptávek, jak milostivá paní se těšila na lázně Montrévké, hluboko v Pyrenejích položené, kde již byla jednou, navštívivši je z kláštera, po dlouhé trapné nemoci si dobyla svěžího, trvalého zdraví.

Domníval se Vladimír, že v tom všem vězí jen vzdor, že jej chce polekati, donutiti, aby ji hledal, a teprve potom k němu se vrátiti, až ke všemu svolí, čeho na něm si žádá.

Nepřidil se tedy po ní, aby se o tom nedozvěděl, a vidouc že jest znepokojen, tím urputněji jemu vsříc si nepočínala. Ponechával jí zúplna vrátiti se bez domluvy a přinucení, kdy jí bude líbo. Ale když mu nedávala několik neděl nejmenšího znamení života, když si dal pod cizím jménem od ředitelstva lázni Montrévkých bližší podati zprávy o účincích jejich zříděl, o hostech, jimiž bývají nejvíce navštěvovány, jako by tazatel byl žádostiv jich užívati, a když mezi zaslanými seznamy hostů letos tam meškajících nenalezl jména jejího, tož se přece jen zarazil.

Kam se byla tedy uchýlila, jak dlouho hodlala zůstat: domova svého vzdálena nad povinnostmi svými manželskými svéhlavě se zapomínajíc? Byl jí sice vždy hojně penězi zásobil, mohla pohodlně podle výpočtu jeho několik měsíců z toho žítí, co od něho byla „na špendlíky“ obdržela: ale kdo jí poskytne prostředků k dalšímu vzdorování?

Neurčitou domněnkou náhle při podobných myšlenkách jat, vstoupil jednou do jejich pokojů, k nimž byla klíče zde zůstavila, a kamž nebyl od jejího odjezdu nikdo ze služebnictva vešel. Otevřel její psací stůl, kdež býval šperk její uschován, a hled nalezl všecky skříně, které jednu po druhé otevřel, prázdné. Nikde stopy po jejích diamantech, po jejích perlách, po všech těch drahocenných hříčkách, jimiž jí s takovou okázalostí byl obsypával, a v nichž bylo složeno celé jmění. Nedostl na tom. Když si dal předložití účty stavební, viděl, že i značnou sumu

peněz na hotovosti s sebou vzala.

Tenkrát byl Vladimír zdrcen; takového skutku nebyl by měl hrdou šlechtičnu nikdy za schopnu. Poznal, že musí teď ovšem zcela jinak na záležitost tu pohlížeti a ona slova na lístku déle nepovažovati jen za planou vyhrůžku.

Ale co činiti? Obrátiti se potajmu k úřadům a dáti ji hledati? Obával se, aby přece cosi o tom nevniklo mezi obecnstvo, jemuž nebyla její nepřítomnost dosud nápadna. Dorozuměti se s rodinou?

Svěřil se starému hraběti, netaje se nikterakž s příčinou sporu, který s jeho vnučkou měl, ni s dopisem, jímž s ním se rozloučila. Domníval se, že mu budou činěny výčitky, jichž ovšem nehodlal pokojně snést, avšak myšlil se. Rodina Bělotýnských uchýlila jej, prosíc, aby zmizení Ildino, pokud možná, v tajnosti zachovával, a snažila se vůbec v každém ohledu udržeti se v jeho přízni, což ovšem na Vladimíra blahodějně působilo.

„Není jinak, než že se utekla do kláštera svatě Ildegondy,“ rozhodlo se v radě rodinné, kdež nemálo za její přepjatost na ni se horšili, především pak, že chtěla svým nábožným podnikům tolik obětovati, pomýšlejíc na to, že vedle svých nemocnic a opatroven vystaví ještě klášter a kostel. Nemohla si peněz těch na manželu raději žádati, aby jimi cosi založila k oslavě a prospěchu rodiny vlastní? „Uprchla do náručí tety abatyše, která jí miluje jako dceru a zajisté vše učiní, čeho na ní žádati bude, obzvláště povolí jí, co zavdalo podnět k její roztržce s manželem, a vyčte-li jí, proč jí vyštvála do světa, kde jí bylo učiniti takových trpkých zkušeností, neponechávajíc si jí raději, jak toho byla přece tak velice žádostiva, po boku svém jako dědičku svých ctností a v klášteře důstojnosti. Avšak nebude-li chtíti se prohlásiti,“ dodáno, „tož také o ní ničeho nevíme při právech, kterých požívají francouzské kláštery, kdež ani tamější arcibiskup mnoho nezmůže, které se poddají jen papeži. Bude zajisté nejlépe, necháme-li ji klidně v jejím úkrytu, až uvidí, že si tam nic nevyvzdoruje, zajisté se vzpamatuje a podá sama první ruku k smíření.“

Ale dávala si Ilda na čas, aby protoctví svých příbuzných vyplnila. Celý minul rok, aniž bylo nejmenšího o ní slyšeti, a teta abatyše, k níž starý hrabě několikrát po sobě se obrátil, velmi rozhodně zapírala, že o ní ví, opakujíc mu skutečně, že si teď dělá velmi trpké výčitky, že si neponechala Ildu přece raději v klášteře, jelikož podle všeho pozoruje, že nedošla ve svém sňatku štěstí žádoucího.

Avšak Bělotýnští nespustili se ruky Vladimírovy; nepřestali ho mezi sebe zváti a o to usilovali, aby byl od vyšších kruhů stále vyzván k řešení otázek, záležitosti obchodu a průmyslu se týkajících, aby nabývalo v nich jeho slovo platnosti rozhodné, aby svými cestami do Vídně zapomněl na rozmar své blouznivé choti, a mu na mysl nevstoupilo odřící se s ní zároveň i jich. —

Jak se dobří orlovičtí divili jeho obětavostí, seznávajíce od doktora Snětvice, ovšem že opět pod pečeti nejhlubšího tajemství, úkol jeho častých cest, arcit však nikterak, jak hájí zájmu těch, kteří ho byli povolali za miláčka svého. Mluveno o brzkém ulehčení břemen jeho vlivem, o snížení daní a mnoho podobného, oč se prý tam zasazuje téměř krví a životem svým, setkává se, jak snadno pochopitelno, s tuhým odporem, jak neunavuje, jak neklesá, jak neslábne, jak stále doufá, že boj ten vítězně ku konci přivede. Kdykoli v Orlovicích po takové cestě se pak objevil, byl obsypán ovacemi nejnadšenějšími, a pravý věru div, že nebyl po každé uvítán a z nádraží domů doprovázen průvodem pochodňovým. K tomu se počaly ctoucí velmi určité o tom zvěsti, proč jeho paní choť tak dlouho v lázních prodlévá. Zaslýchlo služebnictvo přece jen některé úryvky posledního vášnivého jejich hovoru, a Vladimír považován za mučedníka své svobodomyšlnosti, nechť je zavést do ústavů svých dobročinných řeholnice.

Jaká to silná povaha i v tom v něm shledána, že v rodině tak aristokratické a klerikální zůstává věren svému smýšlení! Krátce: Vladimír dostupoval ve svém okolí výše pořád ideálnější.

XIV

Pokračování příští středu

Konec Unie Republikánů a další manévry radního Klimoviče

Elmar Chmel, Praha

29. listopadu 1992 byl v Nedělním Hlasateli otištěn článek o snahách pana radního Klimoviče z pražského magistrátu založit novou stranu „Unii Republikánů“, když před tím rozpustil Republikánskou Unii. Podle reakcí na toto uskupení se dalo očekávat, že nemůže mít dlouhé trvání. Pan radní tehdy na základě zákulisních dohod zcela nedemokraticky usurpoval předsednictví a rovněž rozhodl kdo bude v grémiu ustavované strany. Ačkoli se SRNDJ od této podvodné manipulace předem distancovala, pan Klimovič na tiskové konferenci prohlásil, že do této strany přešla většina členů SRNDJ (Uvedený lživý výrok byla SRNDJ nucena dementovat prohlášením ČTK). Většina tehdy přítomných delegátů však pochopila karikaturnou snahu pana radního a Unii Republikánů se nepodařilo ustavit, ani zaregistrovat. Ambiciózní radní se však jen tak nehodlá vzdát svého místa na pražském magistrátu a proto přemluvil dalšího politického hochštaplera J. V. Kotase, který má registrovanou Konzervativní stranu, že mu opět po dohodě přepustil místo předsedy. Oba pánové dle přísloví vrána k vráně sedá se znovu snaží uplatnit svůj vliv a zajistit si teplá a dobře placená místa. Pochybují však, že se jim to podaří, neboť je mnoho těch, kteří oba pány zažili v několika stranách, které úspěšně rozložili svým nedemokratickým a kariéristickým jednáním. Pro většinu slušných lidí jsou proto podvodníky, kterým na špek již nikdo neskočí.

IDEÁLY HUMANITNÍ

Roku 1924 vyšel z pera T. G. Masaryka spisek s tímto titulem. Autor tam dokazuje, že si nedovede představit vyřešení mravní otázky bez náboženství, že však nemá na mysli žádné ze stávajících náboženství. — Jde tedy o nějaké zbrusu nové náboženství! V době 1. republiky byl v lóžích tajně kolportován časopis „Svobodný zednář“. Časopis uváděl, že členem lóže je i „známý hlasatel humanity“. Je samozřejmě, že časopis nemohl uvést jméno prezidenta, jednoho z nejvyšších zasvětců do zednářských tajemství. Ze skutečnosti, že „ideály humanity“ byly na náklad tehdejšího ministerstva školství přeloženy do novohebrejštiny, jasně vyplývá, že nové náboženství úzce souvisí s pečlivě utajovaným náboženstvím sionistů. Dalo by se dlouze rozevídat a vysvětlovat, že tímto náboženstvím humanity je zbožštění člověka a že má souvislost s pokoncilní liturgickou reformou v jejím progresivním provádění.

Kontrola všech oblastí života

(Chase Manhattan Bank)

Příklad z knihy Petera Blackwooda *Das ABC der Insider*, vydané nakl. Verlag Diagnosen, Leonberg D-7250 v roce 1992. Knihu je možné si písemně objednat za DM 40,- na adrese dodavatele: SPS - Verlagservice GmbH, D-5400 Koblenz.

Je nepochybně velice zajímavé a poučné sledovat zneužívání účelu a hodnoty peněz. Způsoby, jakými to už odedávna banky a jimi kontrolované vlády provádějí, by kteréhokoliv běžného občana přivedly rychle do vězení, kdyby snad chtěl banky v jejich metodách napodobit. Spiknutí mezinárodních bankéřů, odbývané s oblibou jako "tvůrčí, konstruktivní klam", kontroluje ve skutečnosti prostřednictvím peněz doslova každý aspekt našeho života.

Právě naopak od převládajícího obecného mínění - udržovaného velice obratně světovými bankéři - nebyla Chase Manhattan Bank pojmenována po Salmonu P. Chasem, ministru financí v kabinetu presidenta Lincoln.

Chase Manhattan Bank děkuje svému vzniku i jménu jistému Seanu Chasemu, Irovi, který se v podstatě "proslavil" - mimo své finanční činnosti - pouze vulgárním a nemravným životem. - Sean Chase se vystěhoval z Irska do Spojených států v roce 1845. Sotva se Chase vydal do New Yorku, rozpoznal ihned bezudnost a nepořádek tamějších poměrů a využil velice obratně situaci, která mu nabízela netušené možnosti. Rozhodl se využít všeobecného "Drang nach Westen", který v těch letech právě vrcholil. Vešel se do přízně jedné bohaté majitelky luxusního veřejného domu, a po její poněkud náhlé smrti se stal majitelem celé její pozůstalosti, která obnášela další tři podobné "domy", restauraci, palírnu kofalky a slušnou částku hotových peněz, což všechno dohromady mu umožnilo zahájit rozsáhlé obchody v oboru lichvy směnárství. - Sean Chaseovou číždou bylo dostat se do kruhů tzv. lepší společnosti, ale vzhledem k jeho podezřelé činnosti i minulosti se mu to nedařilo.

Sean Chase ovšem nepatřil k těm, kteří se nechají snadno odradit od svých cílů. Asi největším jeho úspěchem byl život, kterého dosáhl díky svému spojení na Tammany Hall a důsledky, které z toho na osudy Spojených států vyplynuly. Postupně se stal uznávaným "bossem" svých irských krajanů, a organizoval i jiné národnostní skupiny přistěhovalců. Zajišťoval jim práci, pomáhal jim v jednáních s přistěhovaleckými úřady a půjčoval jim v do začátku peníze - to všechno ovšem s jednou lichvářskou podmínkou: že mu totiž budou odevzdávat část své mzdy, nebo v případě že se osamelejší jako živnostníci nebo podnikatelé, budou mu přenechávat pravidelně část svých zisků.

Stejně jako předtím bankovní dům "Kuhn and Loeb", povstala i pozdější "Chase Manhattan Bank" původně z obyčejného lichvářství a vyděračství v jedné z nejchudších částí New Yorku, aby tam později z otcových začátků vytvořila svého syna Charles Chase známého bankovní dům. - Když už nemohl sám, rozhodl se Sean Chase prorazit cestu do nejvyšších vrstev společnosti alespoň svému synovi. Aby ho příliš nekompromitoval, naoko se s ním společensky rozešel, ale potají financoval jeho členství v předních newyorských klubech, a dokonce zaranžoval a finančně zajistil jeho sňatek s členkou Rockefellerovy rodiny, přičemž se sám držel důsledně v pozadí. Na druhé straně Chase junior nechal ve společnosti kolovat pověsti, že je vzdáleně příbuzný se Salmonem P. Chasem (o němž byla zmínka v úvodu), a jakékoli příbuznost s pokoutním finančníkem Seanem Chasem vytrvale popíral.

Charley Chase brzy vzbudil pozornost židovského bankéře Jacoba Schiffo (o tomto bankéři a jeho tvím podílu na financování a podpoře bolševismu v Rusku se čtenář dočte v knize H. Forda "Mezinárodní žid" - pozn. překl.). Jacob Schiff odhadl Chaseho juniora jako úspěšného studenta Harvardu s chladným právníckým myšlením, jehož výkonnost a schopnosti by mohly posloužit budování Rothschildova imperia, jehož byl Schiff jedním z nejdůležitějších agentů. Jacob Schiff si vzal nad Charley Chasem jakýsi patronát a zajistil mu důležité postavení v advokátní kanceláři, která byla expositurou jeho bankovních i jiných operací.

Jakmile se tato spolupráce a vzájemné propojení rozvinuly natolik, že by pro Jacoba Schiffo bylo sotva možné se ho zbavit, pojistil se Charley Chase v tuto chvíli ještě zmíněným sňatkem s členkou rodiny Rockefellerů - a veřejně se přihlásil ke svému příbuzenství se Seanem Chasem. To sice Schiffem poněkud otřásl, ale nakonec si s ironickým úsměškem přeci jen uvědomil, že tímto spojením "raketové" energie mladého Chase se svým bankovním centrem udělal konec konců velice dobrý obchod.

Právě v té době, kdy Chase Manhattan Bank akceptovala kapitál společnosti Kuhn and Loeb jako "bratrské" peníze, bylo v kruzích Rothschildova bankovního domu (který tehdy představoval "dvojku" amerického bankovníctví hned za Morgan-Rockefeller First National System) rozhodnuto o vybudování paralelního centra v oblasti působnosti Schiffova kapitálu. Sňatkem mezi Miss Rockefellerovou a Chasem konsolidoval vlastně obě tyto finanční "subkultury", které se takto nacházely pod kontrolou Jacoba Schiffo. - Tak tehdy došlo ke vzniku dvou největších a rozhodujících bankovních domů na Wall Streetu.

Když už byl jednou Charles Chase v advokátní kanceláři, která pracovala výhradně pro zájmy firmy Schiff, Kuhn and Loeb (a tím pro bankovní dům Rothschildův), nebylo už vůbec nijak těžké, spojit jejich zájmy s bankovním domem Chase.

Záměrně vyvolaná panika

Již po pěti letech této spolupráce ztratili Sean stejně jako Charly Chase svoji nezávislost a finanční autonomii. Oba se stali pouhými poslušnými spolupracovníky Jacoba Schiffo, a snad i proti vlastní vůli museli realizovat většinu špinavých transakcí na ponázném trhu, které ve svých následcích vedly k umělé vyvolaným krizím a následným panikám finančního trhu v letech 1873, 1893 a 1907.

Charly organizoval a rozdmýčkal atmosféru nedůvěry a zmatků ve finančních kruzích i v občanské veřejnosti, která pak nakonec vedla ke zřízení National Monetary

Commission v roce 1907. Byl to právě Charly Chase, který se rozhodující měrou "zasloužil" o to, že v letech 1908-1913 se Wall Street dostal do "ocelového sevření". Když pak 23. prosince 1913 byl americkému lidu lativním trikem vnucen tzv. Federal Reserve System, zůstal Charlyho podíl na vykonané zradě národních zájmů zcela utajen veřejnosti, a bankéř Charly Chase se klidně chystal spolu s rodinou na vánoční svátky ... (podrobně a zasvěceně vylíčení tohoto největšího podvodu v dějinách Spojených států, kdy kontrola celého měnového systému USA přešla do rukou několika málo židovských bankovních domů, najde čtenář v už zmíněné knize Henryho Forda "Mezinárodní žid" - pozn. překl.).

Charles Chase se rovněž významně zasadil o přijetí tzv. Volstead Act, který nabyl právní moci zákona až roku 1920, ale už od roku 1917 byl zákonem *via facti*. Ch. Chase byl za svoji vynikající práci náležitě odměněn, a šplhal rychle po žebříčku finanční hierarchie. Nemělo být nikdy zapomenuto na skutečnost, že to bylo spojení Chaseho s rodinou Rockefellerů, které přispělo k vybudování těsné spolupráce Rockefellerova domu se Schiffem.

Jak už bylo dříve řečeno, byla Chase Bank postavena na ziscích z korupce, vyděračství, prostituce, prodeje nelegálního alkoholu a podobně. Její meteorický vzestup byl umožněn příznivými okolnostmi Chaseho spojení s rodinou Rockefellerů, a tím i propojením na finanční sílu Rothschildů, již takto oddané sloužila.

Schiffovi jistě přišlo vhod, že mohl takto spojit do jediného okruhu působnosti rozličné formy a metody "práce", včetně těch nejšpinavějších, které za něj vykonával právě dům Chaseových, přičemž si on sám mohl udržovat pro veřejnost náležitý odstup a ctihodnost. Byla to vlastně jakási prémie na stříbrném podnosu za jeho tehdejší prozíravost, s níž odkryl a využil mimořádné schopnosti obou Chaseů. Až do dnešního dne představuje Chase Manhattan Bank součást bankovního systému, jakýsi trychtýř nebo tunel, jímž protékají peníze, které pak vrchní mistr "mixer" přelévá podle své potřeby mezi prací, Federal Reserve System a zločineckým podsvětím, mezi vládou USA a mezinárodními měnovými fondy, a používá je pro své cíle. Neří nutně zdůrazňovat, že jde bez výjimky o finance, sebrané na americkém domácím trhu, o něž byl přivrazen americký národ.

Rothschildovo impérium

Po příchodu Jacoba Schiffo, který si zavázal Morgana, Drexlera, Biddloho, Rockefellera, Chaseho a další, začal bankovní dům Kuhn and Loeb s budováním Rothschildova imperia ve Spojených státech. To byla hlavní úloha a poslání Jacoba Schiffo jakožto oficiálního zástupce domu Rothschildů. Matějská (event. holdingová) společnost si podržela 51 % podílů, a to buď přímo přidělených, nebo kontrolovaných prostřednictvím osob, vybraných a jmenovaných přímo Rothschildovou skupinou. Zbytek podílů byl rozdělen mezi tzv. "100 Club", což byla v podstatě stovka předních rodin v USA vzhledem k jejich společenské prestiži, moci, vlivu na finance, obchod, průmysl a vládu. Takto vzniklá společnost si dala jméno "Northern Securities Co.", která ve Francii s ohledem na tamější vliv a kontakty Rothschildů užívala název "Cie. du Nord".

Moc Rothschildovy rodiny, sjednocená a koncentrovaná takto v rukou Jacoba Schiffo a podporovaná finančním vlivem osobností jako Morgan, Rockefeller, Vanderbilt, Vanderlip, Chase, Biddle a další, kteří

představují "100 Club", byla od svého založení roku 1901 bičem i oštěm, což dokázaly v zárodku pollačit jakýkoliv odpor nebo vznik možného protivníka už v zárodku. Celá tato struktura je ploským ztělesněním "korporativní" kontroly, již sloužil za vzor model, vytvořený předními filozofy a učiteli Illuminátů. Bezohledná příprava budoucího zotročení a vykořisťování voškeré produkce Spojených států i jejich bohatství a moci, mohla pochopitelně začít pouze po dlouhém období plánování a předběžných kroků.

Zneužití a vykořisťování prohibice

Ke konci devatenáctého století dostala Chaseho rodina příkaz "připojit" se k hnutí Carrie Nationa a jeho tzv. prohibiční kampani za zákaz volného prodeje alkoholu. Sama o sobě to byla od původce kampaně C. Nationa dobře míněná snaha, ale jako už tolik dobrých úmyslů předtím i potom, byla rychle zneužitá k získání hospodářských a politicko-mocenských zisků.

Krátce poté, co se dala do pohybu finanční mašinerie domu Chase, celá původní myšlenka protialkoholní kampaně už byla zcela převrácena a zneužitá k jinému účelu. Dámy ze společnosti byly finančně podporovány, aby se zasazovaly za tyto emotivní altruistické ideály, aniž by ovšem měly sebe-menší tušení, o co v pozadí této kampaně opravdu jde. Kampaně byla Jacobem Schiffem, Rockefellerem a Chasem zneužitá jako smrtící past na majitele starých rodinných tvůrčen na alkoholické nápoje, kteří byli takto donuceni se buď finančně spojit s předními židovskými finančními domy (což by jim za normálních okolností rodinná hrdost nedovolila), nebo byli v případě nepodvolení se donuceni krachující podniky prodat nakonec do stejných rukou za směšně nízké ceny v konkurzech. Charley Chase se hravě zbavil všech skrupulí, měl-li vůbec jaké, a převzal tuto špinavou práci pokryte-zachránce na sebe.

Podobné projekty a plány "přivodu" majetku byly rovněž vypracovány v odvětvích zemědělství, pohonných látek, dopravy, surovin a zpracovatelských, takže se dá stručně konstatovat, že klub nejbohatších rodin nezapomněl opravdu na nic.

V letech 1920 až 1923 byli zemědělci, soukromí bankéři, praktičtí pohonných hmot a průmyslníci produkční donuceni svádět mezi sebou navzájem konkurenční boj na život a na smrt. Konečně roku 1920 padl i poslední zbytek těchto nezávislých výrobců a finančníků připraveným "zhroutením" trhu, známým jako "černý pátek na newyorské burse". Staré nežidovské finančnícké a průmyslové rodiny Ameriky byly definitivně donuceny přimknout se ke zmíněným kartolům a přijmout jejich podmínku bezpodmínečné závislosti. Jedinou další alternativou k tomu bylo - levně všechno prodat a ohlásit úpadek! - A tak to také skutečně proběhlo.

Zmíněný "100 Club" mezitím tak hřkáje nabobtnal a změnil se ve "Fortune 500 Club".

Warburg nahrazuje Schiffa

Když už v roce 1904 nevládal Jacob Schiff své úkoly pro vysoký věk, vstoupil na jeho post dům Rothschildů svého nového muža, Paula Moritze Warburga. Jeho úlohou především bylo zapracovat se, najít si své správné místo a polohu, a převzít ve vhodný

Pokračování na str. 9

CENY DO EVROPY:

- PRAHA..... \$575.00
- VÍDEŇ..... \$659.00
- FRANKFURT..... \$609.00
- MNICHOV..... \$609.00
- ŘÍM..... \$669.00
- PAŘÍŽ..... \$549.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$613.00

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

G. ROBERT VLACH

Attorney at Law

POVOLENÍ V ILLINOIS, MICHIGAN, NEBRASKA

6922 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon (708) 795-4400

VEŠKERÉ PŘÁVNICKÉ SLUŽBY — VČETNĚ:

- Real Estate — nemovitosti — zastupování při prodeji a nákupu
- poslední vůle • pozůstalost • světenectví
- osobní zranění • automobilové nehody
- zranění v práci • obchodních prostorech • workers compensation
- rozvody • vymáhání nároku na podporu a vymáhání výživného na děti
- dopravní přestupky včetně — drunk driving — suspended license
- kriminální obhajoba • misdemeanors and felonies
- přistěhovatelství • Immigration • bankrot
- diskriminace v práci • daňové záležitosti — IRS a stát Illinois
- zastupování při vyřizování záležitostí v ČSFR

Budou žháři hasit?

Jan Kukačka

Vládní ministři Dlouhý a Kočárník v čele s jejich premiérem, tvůrcem velkého šokového scénáře Klausem se probudili ze svého spánku na vavřínech "úspěchů" jejich scénáře bankrotu Československa. Jakoby v rozespalosti začali něco mumlat o snížení úrokových měr na podporu "některých podnikatelských projektů". Zřejmě těch, které mají připraveny na "den poté".

Zaregistrovali pravděpodobně hlas opoziční Demokratické strany Československa charakterizující jejich "reformu" jako perverzní ekonomii-antiekonomii — podobnou ekonomice, která přivedla Ameriku k bankrotu — "černému pátku" — pádu newyorské burzy ve 30. letech.

Tuto světovou hospodářskou krizi zapříčinila vysoká úroková míra, podobně jako je tomu u nás, stanovená bankéři—spekulanty několika amerických bank.

Vysoké úroky způsobují odčerpání peněz z ekonomiky (přírůstek peněz "Money supply" klesl ve 30. letech v Americe o 25%. Stále však zůstal kladný. V Československu došlo a to šokem ze silvestrovské noci 1990 na nový rok 1991 k zápornému přírůstku peněz v ekonomice, tedy k úbytku o 30%) a umrtvování hospodářství. Činí podniky ztrátovými a z téhož důvodu se zastavuje i nové podnikání (investiční činnost), které normálně tvoří důležitou část národního produktu. Důsledkem je hospodářská krize, ztráty, zadluženost a bankroty podniků.

Cílem spekulace bankéřů bylo "zprivatizovat" americké hospodářství (po jeho bankrotu) skoupením "za babku" (dirty cheap price, t.j. špinavě nízkou cenu) pro sebe. Podobně je tomu u nás. U vlády, resp. premiéra, který se po nástupu do ministerské funkce uvedl výrokem, že nezná rozdíl mezi čistými a špinavými penězi to ani nepřekvapuje. Jak dále uvidíme, Klaus špinavé peníze a jejich špinavé majitele potřeboval k provedení špinavé frašky s národním hospodářstvím dle svého špinavého "scénáře" (oficiální název tzv. ekonomické reformy).

V naší zemi je rozdíl v tom, že krize je organizována přímo vládou. Proto je mnohem větší co do rozsahu (jde o veškeré hospodářství), velikosti ročního hospodářského propadu i velikosti mafie, která bankrot a lup — "privatizaci" národního hospodářství organizuje. (Anglicky privateer — lupič: podobnost nikoliv čistě náhodná). Jde prakticky o celou předsametovou nomenklaturní mafii rozšířenou o posametovou oligarchii.

Vedle zneužití jednoho z monetárních ekonomických nástrojů — úrokové míry — byly perverzně zneužity (použity převráceným způsobem) všechny ostatní ekonomické nástroje řízení hospodářství o mocenských nástrojích nemluvě. V tomto článku se však dotkneme pouze úrokové míry.

Kontrola všech oblastí života

čas nástupnictví po Schiffovi. To se oficiálně stalo roku 1920, ačkoliv Warburg už krátce po svém nastoupení prakticky vedl všechny důležité záležitosti Rothschildova domu.

Jeho první velkým úspěchem byl totiž "Federal Reserve System" v roce 1913, i když jeho pozdější úspěchy byly pro lid Spojených států rovněž neblahé a škodlivé.

Zákon, zvaný Volstead Act (o zákazu prodeje lihovin) měl za následek, že se pašování alkoholu do USA stalo obrovským kšeftem. (Toho využil ke zbohatnutí také otec Edgara Bronfmana, kterého jsme představili v "Portrétu ADL", TP č. 88 - 93 - pozn. pře-kl.). Obrovské, ale mimofádně výhodné investice do těchto velkokšeftů pocházely od Warburga a Rockefellera, ale pro veřejnost nastrčenou figurou byl v tomto případě Charly Chase II.

Pro tento účel tiskl Federal Reserve System obrovské množství peněz, jejichž kontrolu měl plně v rukou klan židovských bankóřů. Federal Reserve System se rychle "zapracoval" a zcela eliminoval jakoukoli opozici vlády USA nebo nezávislých finančníků. Jediné, co o tom všem věděl americký občan, byla nepřehlédnutelná skutečnost stále většího množství peněz v oběhu, což jistě působilo "blahodárně" na prestiž USA v zahraničí. Dolar byl podle potřeby buďto všemocný nebo bozmočný - zcela podle potřeb několika mocných bankovních domů, jímž je zájem USA v podstatě zcela lhostejný.

Občejní "pěšáci" pašování alkoholu byli v případě dopadení posíláni do vězení, nebo z donucení přijímali službu v armádě USA. Pokud byl zadržen některý z "oficiálních" organizací, dostal se vždy z dosahu justice a skončil v nejhorsím případě na zdravotním odpočinku.

Dosazení presidenta

Krátce po té, co se zdálo být upevnění administrativy presidenta Wilsona jisté, ale jeho osobní použitelnost zůstávala i nadále problematickou, vyvstala v rozhodujících kruzích potřeba jeho nahrazení ještě poslušnějším loutkou.

Warren Harding byl tím pravým mužem pro pravou situaci - a opravdovým prostáčkem, který nechal všechno běžet zcela podle přání Warburga a Rockefellera. Roku 1919 vystoupil, 1920 byl zvolen, 1921 uveden do úřadu presidenta a v něm i zemřel po dvou letech následkem neustálého vypálení. V informovaných kruzích se říká, že zemřel na "příliš mnoho Warburga a mladých děvčat". Měl od prvního k dispozici celé zástupy těch druhých (včetně lesbických baletek a hereček) výměnou za presidentský podpis na listinách ve prospěch finančních klanů. Harding vlastně vydal celý poklad USA plně do rukou Rothschildovy skupiny, včetně trhu a nezávislého bohatství národa, a někteří pozdější presidenti, jako Roosevelt, Eisenhower a Nixon platili daň za toto jeho počínání.

Tento podivný obchod jde stále dál, a Američané jsou trvale připravováni o svá práva v intencích Nového světového pořádku. Internacionalisté, kteří se mezitím zmocnili téměř úplné kontroly všech oblastí života amerických občanů, nechtějí nic menšího, než světový systém finančního panství v několika vybraných rukách, kterému by byl podřízen nejen politický systém vlastní země, ale i světové hospodářství. Tento systém si chce podřídit prostřednictvím centrálních bank celý svět formou jakéhosi novodobého feudalismu, řízeného rozhodnutími vrcholných schůzek několika rozhodujících sil.

Může tomuto osudu Amerika ujit, nebo ji jako první očekává otovnění vláda Satana, jak je napsáno ve zjevení svatého Jana?

Komplot světové jednovlády může být narušen už pouhou znalostí těchto souvislostí a činů. K uskutečnění cílů, jak o nich píší Protokoly sionských mudrců, musí Illumináci umlčet všechno vědomí a aktivitu lidstva. Myslivci člověk nemůže být nikým a ničím kontrolován a ovládnut. Vědomí situace a znalost těchto dábovských cílů je moc, která může být postavona proti moci zsvícených satanistů.

Vybral a přeložil

Jaroslav Voříšek

Příčina tohoto stavu je politická: Zrada na národu a zásadní porušení lidských práv počínaje volebními zákony, zbavujícími občany práva mít své zástupce v parlamentu.

Celá transformace obrovského národního kapitálu do rukou několika tisíc staronových mafiánů je obrovský trik a podvod. Koupě prakticky zadarmo (za bankrotovou cenu) má kamuflovat tuto faktickou krádež umožněnou ekonomickou sabotáží. Lidé mají uvěřit, že to je normální a legální v tržním hospodářství, které prý vláda zavádí ku prospěchu

občanů!! Je to demagogie, kterou staronová totalita umí dokonale. Skutečnost je taková, že místo centrálně řízeného hospodářství je prováděn centrálně řízený bankrot. Zhroucení v jeden den jako v USA však nebude, to by vládu okamžitě smetlo. Bankroty jsou řízené podobně jako řízená atomová reakce. Atomový výbuch by vládu zničil jako "černý pátek".

ÚVĚROVÁ RESTRIKCE, ÚROKOVÉ MÍRY

Úvěrová restrikce byla bez jediného reálného ekonomického důvodu předem naprogramovaná. Předem stanovená úroková míra 28% způsobila stejně velkou inflaci a nikoliv naopak, přestože Klaus zavedl do perverzní ekonomiky i jiné činitele-katalyzátory — krize. Skutečným a reálným důvodem úvěrové restrikce bylo, že Československo bylo zcela zbytečně a zločinně bez souhlasu (vědomí) parlamentu zbaveno státních finančních rezerv v hodnotě 50 mld. Kčs na vklad pro vstup do MFF.

Tím bylo znemožněno normální poskytování úvěrů a přirozená depozitní úvěrová expanze "money supply" v objemu 250 mld. Kčs tolik důležitá pro chod hospodářství a podnikání. Tím byly z malé privatizace vyloučeny zkušené a schopné zaměstnanci, kteří neměli špinavé peníze. Stát přišel ve dražbách o 300 mld, proto, že privatizace spotřebního sektoru malé privatizace se mohly zúčastnit pouze mafiánské kruhy veksláků, příživníků a zbohatlíků předchozího režimu, kteří majetek v hodnotě 320 mld. "vydražili" za špinavých 20 mld. Účet padl na občany — placení zlodějských cen.

Pouze poctivý, pracovitý a podnikavý člověk může dovést naši zemi k prosperitě a suverenitě založené na bohatství všech občanů. To však vláda nechce. Bojí se tak jako ti co potlačili Pražské jaro 68 suverénních a bohatých občanů, neboť staronová oligarchie by tím přišla o svá nezasloužená privilegia. Proto bylo nespekulativní podnikání normálních občanů a s ním rozvoj našeho hospodářství úvěrovou restrikcí prakticky znemožněno.

Nejen to, "geniální ekonom" se prosperujícího hospodářství "bál jako čert kříže". Bez krize a bankrotu by totiž privatizace "jeho metodou" byla neuskutečnitelná, což by byl jeho politický konec.

Václav Klaus "oslnil" nevědomý národ údajným monetárním způsobem řízení ekonomiky. Nikdo však nepostřehl, že Václav Klaus nikdy nedělá to co říká. Václav Klaus totiž zanedbal základní pravidlo monetární teorie, že peníze v ekonomice vzniklé je nutné do ekonomiky vrátit. Jinak hyne. Platí přirovnání, že peníze jsou krví ekonomiky a tedy odčerpáme-li tuto krev, tělo hyne. Díky úvěrové restrikci leží v bankách nejen bez užitku, nýbrž ke škodě ekonomiky minimálně 130 mld zmrazených korun. Jsou "nastřádány" staronovými příživníky z okrádání obyvatel vysokými cenami. Proč tam tyto peníze leží a proč banky nedávají úvěry? Zde si musíme uvědomit, že tzv. "liberalizace cen" nebylo zavedení tržního hospodářství, kde peníze cirkulují. Liberalizace cen za spolupráce armády veksláků a jiných příživníků najatých v malé privatizaci (zde se musím omluvit čestným výjimkám) měla jediný cíl a to právě nahromadění těchto skutečně pouhých 130 mld. korun, aby mohly být zneužity nejprve na zbankrotování a potom na uloupení národního kapitálu — hospodářství, jehož skutečná cena je 6000 mld. korun!!!!

Peníze zmrazené v bankách jsou tedy pro naši ekonomiku škodlivé a mají hodnotu zápornou. Jde o peníze superšpinavé a vražedné. Jejich thesaurování vznikla za 2 roky škoda na národním produktu 600 mld. korun, t.j. 3/4 současného národního produktu (současný národní produkt je 900 mld) platební neschopnost 300 mld Kčs a pokles životní úrovně 30%. Hroučí se proto nejen výrobní ale i veřejně prospěšný sektor: školství (potřebuje 6 mld), zdravotnictví (potřebuje 30 mld), ekologie (potřebuje 70 mld), proto se zdražuje bydlení, elektřina, plyn atd., atd. Proto jsou dnes životní náklady 2x větší než dříve. Pokud se tedy vládní činitelé začínají ozývat, že je třeba úrokové míry snížit, jde o stejné farizejství, jako, když žhář křičí "hoří"!

Bude národ neustále tleskat "novým větrům" a jejich starým producentům?

Z analýzy Demokratického ekonomického klubu DSCS

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema
First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic
Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

Members FDIC

(Dočasná nabídka)

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOME FOR SALE. Harlem/Foster location. Brick, 3 bedrooms, one bath, raised ranch, 2 car garage, new gas furnace, airconditioning & roof. Low \$170's, evenings (708) 867--8114.

APARTMENTS FOR RENT

Studio and One Bedroom
Call Bob at:

708-656-5000

FOR RENT - K PRONAJMUTÍ

FULLY EQUIPPED
BAR & RESTAURANT
FOR RENT
IN O'HARE AREA
CALL EVENINGS
(708) 788-7257

BYT K PRONAJMUTÍ

Přibližně od 1. června. 3 místnosti, 1 ložnice, pokryto kobercem. Žádná domácí zvířátka. Pro starší ženu nebo starší manžele — nekuřáky. Vytápění, vodu a ostatní platí majitelka. Nájemníci musí být velmi poctiví a čistotní. Nájemní smlouva se zálohou v částce jednoho měsíčního nájemného. Velmi klidná a čistá budova v okolí 55. ulice a So. Kostner. Volejte Mrs. Josef Welner, tel. 1-312-735-1946.

Kde možno koupit HLASATEL.

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Mlnark II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

Niche in Bohemian Natl. Mausoleum, Chicago, Eye Level high, Dwight Beselt, 120 Hudson, Aurora, MO. 65605. 417-678-5929 evenings.

HELP WANTED

TRANSLATOR

POWER Engineers, Inc. an employee-owned consulting/design engineering firm, is seeking qualified candidate for translation of documents from Czech to English and English to Czech. The ability to speak and write the Czech language fluently is a MUST along with an understanding of technical engineering terms with reference to power plant facilities. If you are a hard worker, self motivated, and seeking a professional challenge send your resume and salary history to POWER Engineers, Inc., 250 Northwest Blvd. Suite 206, Coeur d'Alene, ID 83814. Attn: Personnel. Please no phone calls. An EEO/AA Employer.

SECRETARIES, COMPUTER OPERATORS, BOOKKEEPERS, SALES PEOPLE WHO WANT TO SPEND ONE TO TWO YEARS IN PRAGUE WORKING FOR AMERICAN AND WESTERN COMPANIES. MUST HAVE FLUENT KNOWLEDGE OF ENGLISH AND CZECH. CALL (708)496-8448.

ATTENTION BERWYN

*** **POSTAL JOBS** ***
Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 324-5510. 7am to 10pm 7 days.

SEZNÁMENÍ

Rád bych se seznámil se starší osamělou paní. Je mi 71 let. Prosím odpovědi na tuto adresu: J. Masaryk, Golden Age, 7840 W. Ogden, Lyons, Ill. 60534.

HLEDÁ SE:

Josef Sabath a Helen Sabath — Fleischer (sestra) nebo jejich příbuzní.

Searching for Joseph Sabath and his sister Helen, or their descendants. If you have any info., please call Elsie Luza (708) 961-1218.

Osamělá starší paní hledá k sobě slušného pána. Jsem dobrá kuchařka a též ráda cestuji. Zn. "Samota".

*Poslouchejte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM*

*každou
středu a pátek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jirák*

P.S. WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

**Water Wars: Growing Threat
In A Post-Cold War World**

Water is one of those things most of us assume we can drink and consume without problems, other than paying for it. But it is not that way everywhere — and before too many years water will emerge as a headline problem.

People who travel to other nations frequently find themselves drinking bottled water, because the local water is not safe.

The world population continues to grow, but our water supply does not.

In the troubled Middle East, Israel and her Arab neighbors are meeting regularly, finally, but if tomorrow they solve the problems of who is entitled to what land, in 10 years the Middle East will explode on the issue of water, if some technical breakthroughs are not achieved.

The capital of Syria — Damascus — already has had to cut off much of the city from water because of its shortage. And Syria is doubling its population every 15 years. Where will they be in Damascus 15 years from now?

Two-thirds of the world's population has to go to supplies outside of the home in order to get water, according to an article in the German publication *Der Spiegel*.

The United Nations has warned that in 30 years, two-thirds of the people of Africa will face severe water shortages.

The great threat to the world today is no longer world Communism, but instability. What will happen in Africa, in the Middle East and in other regions when people cannot get water? Most of the world's major rivers run through more than one country, and some of them will be fighting over water if we do not find answers.

Recently Senator Harry Reid, Democrat of Nevada, and Senator Hank Brown, Republican of Colorado, and I visited the edge of what once was the Aral Sea in Uzbekistan.

It has lost two-thirds of its water. We stood at the edge of what had been a port, looking down 50 to 75 feet to dry land. Large boats were stranded on land at what once was a port city; but now the water is 35 miles from the port city and from the boats.

A 225-bed hospital we visited there had one small pipe bringing water into a bucket. That was the water supply for this hospital!

California faces a water shortage and farmers there have been told to cut back water use by at least 50 percent. That will soon result in higher prices for fruits and vegetables for consumers in Illinois.

But California also illustrates what can be the answer to our problem.

What we need to do is something President John F. Kennedy talked about in 1962: find less expensive ways of converting salt water to fresh water. We use desalted water now for drinking in many places, but for agricultural or industrial uses, the process is too expensive.

I have introduced legislation to push research on this, legislation that passed the Senate last year but was bogged down in the House of Representatives. We may succeed this year.

The United States and other nations must make a priority of this research, not an obvious need today, but water will become a huge problem in a few years if we do not address the research needs now.

HOUBY QUEEN

Ardell & Art Reis, have graciously consented to act as Mistress a Master of ceremonies at the 24th annual International Houby Queen Pageant, to be held at the Morton College Jedlicka theatre, Sunday, Oct. 3rd, at 2 PM.

The Cermak Road Association is looking for young ladies, between the ages of 17 and 23, to participate in this years Houby Queen Pageant.

Please call Arlene or Norm at 863-8979, if interested in learning more about the Pageant.

Cermak Road Business Assn.
2134 So. 61st. Ct.
Cicero, Ill. 60650

PŘEKLADY

**IJK
Translation Service**
z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆
I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

HLEDÁM PRÁCI
u staršího pána nebo paní.
Zn.: "Češka".

There are no small victories in the fight against heart disease.

Archivní dokumenty k případu JUDr. Vlastislava Chalupy, nar. 1919

(krycí jména mjr. Král, Dr. Černý, dr. Sladký atd.)
a skupině StB SKAUT

Z dílčích archivních dokumentů týkajících se činnosti JUDr. Chalupy na území ČSR v období 1948-1949, které jsou obsaženy v soudních spisech archivu Generální prokuratury a ministerstva vnitra vyplývá: Dr. Chalupa nastoupil na ústředním sekretariátě nár. soc. strany v Praze v listopadu 1947 v sekretariátě předsedy strany Dr. Zenkla. Zabýval se převážně ideologickou problematikou. Na sekretariátu zůstal i po únoru 1948 a začal se připravovat na odchod do zahraničí, kam postupně odešli jeho přátelé Dr. Povolný a Gad'ourek.

Vzhledem k tomu, že byl na sekretariátu zaměstnán krátkou dobu a to ve funkci, v níž se nestýkal ani s místními organizacemi ani funkcionáři, byl pro členy a funkcionáře v podstatě neznámou osobou. Okruh jeho známostí tvořili zaměstnanci sekretariátu (Damián, Růzha, Dvořáková), kteří byli buď přímo pracovníky StB (Damián) nebo agenti StB (Růzha, Dvořáková). Kromě toho udržoval Chalupa styk s některými spolužáky nebo bývalými spolupracovníky v Brně.

StB vytvořila k odhalování a kontrolování činnosti ilegálních skupin kontrolní síť z příslušníků min. vnitra, kteří v prostředí protistátních skupin vystupovali jako jejich přívrženci. Jednou takovou skupinou byli SKAUTI, z nichž se na řízení Chalupy po jeho t.zv. tajném zatčení podíleli velitelé a příslušníci StB Ladislav Zelenka, Pich-Tůma, Otmar Kašina, Josef Damián, Milén, Václav Vacek, A. Liška, Lad. Drahomířský a další. Vedoucím orgánem StB ve vztahu k Chalupovi byl Lad. Zelenka, krycím jménem kpt. Fišer.

Dr. Chalupa byl příslušníkem StB a zaměstnancem sekretariátu nár. soc. Josefem Damiánem doporučen jako osoba, která by mohla být použita k odhalování ilegálních skupin v republice a později jako spolupracovník StB vysazen do emigrace v Paříži. Velitel II. oddělení II. sektoru StB Mir. Pich-Tůma dal pokyn k t.zv. tajnému zatčení Dr. Chalupy, k čemuž došlo dne 7.4.1948. Dr. Chalupa byl odvezen na chatu v Krkonoších a později přemísťován do různých konspiračních bytů v Praze a okolí. Po zatčení informoval t.zv. SKAUTY o své činnosti, o spojení s brněnskou skupinou, na kterou jim sdělil smluvené heslo. Asi po měsíci od svého zatčení začal ve spolupráci s pracovníky StB navazovat spojení s existujícími ilegálními skupinami nár. soc., většinou za pomoci Dvořákové, která byla obeznámena se stranickou strukturou i funkcionáři. V prostorách StB byl vydáván časopis "Plamen", do něhož Chalupa přispíval a jehož obsah byl StB cenzurován a kontrolován. Rovněž distribuci tohoto časopisu zabezpečovala StB. Za asistence StB začal organizovat "Stranu práce". Podle pokynů StB byly vyžadovány od jednotlivých skupin zprávy o jejich organizační struktuře a materiálním vybavení.

Soudní ořelíčení v Rumunsku

Ilie Ilescu, člen moldavské Lidové rady, je v kleci při svém soudním přelíčení v Tira - spolu v Rumunsku. On a pět jiných rebelů je souzeno v obvinění z terorismu a vraždy během bojů v samo-prohlášené republice Dněstr.

Za pomoci Chalupy byla bezpečností zjištěna celá řada osob a skupin s protistátní činností a skupiny postupně likvidovány (členové uvězněni). To platí konkrétně o skupině KARBANA v Košířích, Dr. KOTÁLA v Praze, ROSTEKA, PAVLÍČKA, ŠEREDY, STOČESE, a dalších.

Po převzetí kontroly nad těmito skupinami pracovníky StB resp. po likvidaci těchto skupin byl Chalupa jako spolupracovník StB vysazen dne 3.9.1949 v Paříži, kam odletěl na falešný pas vystavený StB. Jako řídicí orgán StB byl do Paříže současně vyslán jako zaměstnanec čs. ambasády Otmar Kašina, který řídil Chalupu předtím v ČSR. Nedlouho potom byl do Paříže vyslán i Josef Damián, který se vydával za emigranta prchajícího před komunisty a který byl pro vzbuzení důvěryhodnosti odsouzen v nepřítomnosti v ČSR k 20 letům vězení (tento trest nikdy nenastoupil a po návratu z Paříže svědčil proti Dr. Kotálovi).

StB se snažila spolupráci s Chalupou přísně tajit i za cenu fyzické likvidace dvou osob a to pracovníka StB Novotného, podezřelého ze spolupráce s americkým atašé Kollarkem a Ing. Konečného.

Část dokumentů z činnosti Dr. Chalupy na území ČSR je připojena, ostatní jsou archivně zpracovávány.

Zahraněční činnost Dr. Chalupy, řízená I. správou StB (náčelník O. Valeš) je dokumentována odděleně a bude předložena samostatně. Všechny dokumenty jsou autentické, podepsané vlastnoručně příslušníky StB, příp. vyšetřovateli, svědky nebo orgány, které zápisy pořídily.

Brno, duben 1993

Čtyři otázky k přednášce pana Zeleného konané dne 20. února 1993 v Ciceru, III.

Jaroslav Moudrý

Pan Zelený ve svých článcích a přednáškách se prohlašuje za experta v nauce o vedení podniku.

OTÁZKA Č. 1:

Ve kterém podniku, kde a kdy a v jakém postavení, zabývajícím se výrobou statků, tedy reálných hodnot, to jest činností, která vylučuje služby jako jest advokacie, prodávání ojetých automobilů, realit, či sezení v umělých sklenicích kolejí a universit, kde se komentuje na spekulativní komentáře, pracoval pan Zelený?

Pan Zelený vystupuje jako ekonom. U nás doma stále ještě panuje bolševická čeština a bude stále zřejmě panovat, dokud komunisté nebudou naházeni do Vltavy. (Jak oni nám, tak my jim. Nebyli jsme to my, kteří začli občanskou válku, ale budeme to my, kteří ji ukončíme.) Toto, jako celá tragedie našeho nešťastného národa, je důsledkem vlády šibenic a středověkého mučení, vrozené diktatury negramotného a neinteligentního proletariátu s dědičně nízkým I.Q. Tento proletariát se dostal na vyšší školy jen z titulu své příslušnosti k proletariátu. Správně český výraz "ekonom" (viz "Slovník jazyka českého, zpracovaný prof. Pavlem Vášou a dr. Františkem Trávníčkem a vydaný Fr. Borovým v Praze L.P. 1937), je cizím výrazem pro hospodáře, šetrného člověka a pod.; ekonomie znamená hospodářství, hospodárnost, úspornost, šetrnost. Nauka o "ekonomiii" se správně česky řekne národohospodářská věda, tedy věda o národním hospodářství, a osoba, která se jí vědecky zabývá je národohospodář. Jazyk našeho národa je po staré řečtině pokládán za nejdokonalejší jazyk světa. My nepotřebujeme užívat cizích slov, když pro ně máme výrazy a většinou daleko přesnější. Jak notoricky známo, národohospodářská věda v ČSR byla zrušena na všech vysokých školách v roce 1948. Místo ní byla zavedena politická ekonomie, která jako všechny společenské vědy, finanční vědy, nauka o postihu, přesunu a dopadu daní, populacionistika, statistika, sociální a individuální psychologie, sociologie, filosofie, atd., byla založena na přísném a ortodoxním marxismu. Marxism se stal universální společenskou vědou režimu, který se sám označuje za "diktaturu proletariátu, jehož avantgardou je komunistická strana".

OTÁZKA Č. 2:

Kde, kdy a jak dlouho studoval pan Zelený národohospodářskou vědu?

Pan Zelený o sobě říká, že studoval ekonomii (?) ve Spojených státech. Je notoricky známo, že začal svá studia před rokem 1968, podobně jako Klaus, Žantovský a celá řada jiných. Většinou jejich studium bylo umožněno stipendiem z nadace Fulbrighta. Komunistická vláda, ta ještě před předstíranou reformací v roce 1986, která byla tradičně sehrána na oklamání hloupé domácí i zahraniční veřejnosti, posílala mnoho "studentů", — kteří by se nikdy nemohli řádně kvalifikovati pro studium na vysokých školách Západu — do Spojených států, aby mohli ještě

účinněji pracovat v desinformačních službách komunistické svoloče. Někteří se vrátili, jiní zde zůstali. God bless their soul, budou to potřebovat!

Pokračování na str. 12

Jan Černý

Zahraniční Oni se rozhodli, že vnitřně zborcený, degenerovaný, nevzdělaný, nevzrostlý a navíc nevychovaný človíček škobrtavě řečí a s provinilým úsměvem podělaného milionářského mazánka, po všech strankách tedy nevhodný a nevyvinutý, bude našim vývěšním štítem. Pro Čechy to stačí, řekli Oni, když momentálně neměli pružnější osobu. A tak brzy i renomovaní, ale stejně pružní a do hry zapojení, započali dle scénáře uloženou práci: Nejprve se rázem začali klanět hospodské nevychovanosti a srdíčkovým malůvkám české Monstrance, pak její rozbouřené vědomí prohlašovali za geniální úkaz na obloze lidstva, a na střídavý pokyn se hrnuly vysoce dotované úplatkové ceny na valutové konto naší Monstrance. Jí ani na um nepřišlo, že by sama měla učinit přítrž slabomyslným a provokačním režijním nápadům. Naopak!! — Tak nějak vznikla světoznámá česká Monstrance novopohanského typu. Dostala za úkol od základu změnit strukturu a charakter státu. Nejprve rozbiječským a drsným rozpúlením, potom destrukcí všech nosných národních pilířů i zvyklostí, včetně sebeuvědomnění. Pro další destrukční práce dostala k ruce vyhlédnutého Drába, ale o něm později. — Nejúčinnější destrukční zbraní Monstrance, pravým semtexem, byla hra na dodržování lidských práv. Tuto argumentaci používala tehdy, když jejím záměrům a činům scházela přijatelná logika. V tom směru jí přispěchali na pomoc všehoschopné osoby, jimž v rámci lidských práv zahladila (krádeží spisů) všechny myslitelné zločiny a kolaborace. Když vyčerpal vlastní fantazii, povolal do své blízkosti lidi (lidé, promiňte), kteří mu v cizí řeči vkládali do úst a na papír chybějící esence i odvahu. Tyto lidi zahrnul před tvář okrádaného národa a nechápajícího světa penězi i funkcemi. Občané, nemajíce pro práci a ve shonu po penězích čas, nad situací nepřemýšleli, a když poněkud procitli, už bylo pozdě. Jít do ulic nebo aspoň na stránky novin, nebylo možné a nemělo smysl, protože všude již byly zátarasy z propagandy a zbraně provládních teroristů. — Po upevnění své monstranční pověsti a moci (nechal si neronovsky odhlasovat božskou beztrestnost a neseaditelnost!!!), a po konstatování, že se už víc pro rozmetání státu i vědomí lidu nedá udělat, ustrnul v pozici ukecaného individua a byl vyhlášen za národní i světovou Monstranci mužského rodu. Jeho dosaditelné zato dostali u nás volné pole, i pokud jde o beztrestnost a neodstranitelnost, jakési "na věčné časy a nikdy jinak".

Za naznačené situace byl vytažen na scénu Dráb. Měl vlastnosti, které původně Monstranci velmi rozčilovaly — kupříkladu lepší postavu, drzé čelo a kňoukavý hlas, ale na doporučení sponsorů Monstrance umklia a vyhradila mu na jevišti místo. Dráb, dobře věda o co jde, a jsa ujištěn o trvalosti konstelace, počal s Monstrancí kolaborovat formou zevně jakoby rozporné spolupráce. Asi něco podobného, jako byli a zůstali jaltští parcelanti, kteří se před otupělým světem po desetiletí naoko svářili a pomlouvali, ale byli jedno tělo-jedna duše, o čemž svědčí i dnešní snahy o vzájemnou pomoc za každou cenu. — Dráb dělal odpornější a špinavější práci, ale tu úplně nešpinavější — akt zaprodání — už před ním spáchala Monstrance. Dráb pak chytil národ surově pod krk, cloumal s ním dle ekonomické libosti, a drží ho dodnes bez popuštění. Lidé si na to zvykli a v přehledech nejoblíbenějších osobností figurují na prvních místech právě zmínění škrtiči, což je možné jen v otupělé demokracii typu "strana a vláda". Dráb si vybudoval skupinu popravčích a podpopravčích ze zavázaných osob i z politických stran a straniček, které při volbách sotva prošly, ale napařují se jako vítězové. Dráb je vytáhl na scénu v livrej národně-frontové koalice a přidělil jim roli. Totéž učinil s poslanci, s nimiž si dle potřeby hraje na předběžné hlasování, aby se předem vědělo jak to dopadne. Ještě horší je hlasování podle jmen. To je jako vyvolávání na stupínek. Pimprlové divadlo tedy organisované začalo, je právě v nejlepší a dál se uvidí...

Nahatější držení vlastního národa pod krkem zde ještě nebylo, ani za

komunistů, v podstatě ani za nacistů, o Rakousko—Uhersku ani nemluvě. Světoví odborníci na spoutávání národů si zde ověřují, co všechno lze s národem dělat bez narkózy, aniž by lidé vyšli do ulic. Český národ je opět jednou vzorem otrocké provenience. Přitom se český člověk nezměnil ani v nejmenším: Žije však pod drogou demokracie, vtlučených lidských práv a ilusí o jakémsi nanebevzetí do Evropy a potomním blahobytu. Hypnotizér stupňuje napětí a kouzlo. Pozorovatelé, kteří hypnóze nepodléhají, žasnou a pod ochranným štítem zdejších "zákonů" si levně rozebírají naši majetkovou podstatu. Rychle, než pomine hypnóza!! Pak se obět' probudí do vykradeného prostoru zvaného vlast a republika, a nezbude jí nic, než podvolit se nutnosti, zinscenované v době totální hypnózy. — Experimentátoři si libují, jaké štěstí, že v Evropě mají konečně objekt, na němž lze vyzkoušet světové záměry v malém. Tento prostor je nyní vhodný i jako jejich trvalý stánek, neboť ten vytrucovaný se ukázal jako nebezpečná plavba na malém voru uprostřed neklidného zeleného oceánu. Nová Země zaslíbená byla získána, pomíneme-li apanáž Monstrance a Drába, doslova zdarma. Díky Hospodinovi!!

Mimo Monstranci a Drába, jako třetí je na scéně lid. Zdá se mu překrásný sen o veksláckém blahobytu, milionářském nebi, a po čtyřicetiletém období skromnosti ho už nic nesvede z nastoupené cesty, kterou prožívá v deliriu představ. V okamžiku zeslabení hypnózy dostává další injekci. V tom rozpoložení pracuje, miluje a plodí děti, hlasuje pro Monstranci a Drába. Utahuje si opasky i arcipasky, respektive nechá na sobě tuto činnost provádět vládní bachaře, protože sám je opile bezmocný.

Všechno má svůj konec. Je-li však doprovázen pověstí "kolaborantského národa", coby shluku strachem a hypnózou držených ovcí, vzniká rarita, která se na světě v oblasti společenských jevů u kulturního národa hned tak nevidí. Jmenuje se "česká českost", čímž se vystihuje stav organismu, který sice žije, ale společensky neexistuje. Jeho fyziologické funkce probíhají normálně, ale pokusný objekt o tom neví.

Jako pozorovatel jsem přesvědčen, že popsany stav je sice pravdivý, avšak vyvolaný a tedy nepřirozený. Historie tohoto národa již v minulosti vykazovala, díky terapii supervelmocí, jisté podobné stavy, z nichž se svolením trapičů národ vždycky na chvíli procitl. Nikdy však jeho stav nebyl jako dnešní, to jest jakoby dobrovolný a svobodný. To je experimentátorský úspěch a novum. — Až se z toho bohdá národ tentokrát probudí, bude vrhnout, bude revolučně vrhnout. Po koupeli ve vlastní krvi se pak vzpomene a začne být sám sebou. Fysicky i morálně. Společensky však bude dál patřit mezi typy rekonvalescenční a nedůvěryhodné.

Pařížský superporadce Monstrance se nato pak bude dívat historicky a chlácholivě řekně: "Jen se je nechte vyblbnout, zase budou poslušní. To chce čas a větší karabáč. Důlní kůň je poslušný a slepý. Tady je nutno doordinovat i hluchotu, němotu a nezvratnou demenci. Bud'ne trpěliví, vše se poddá. Vždyť za to svým životem odpovídá naše osvědčená Monstrance a Dráb, spolu se svými hmotně zainteresovanými bachaři!"

I superporadce se může mýlit.

Čtyři otázky k...

OTÁZKA Č. 3:

Z jakých důvodů měl pan Zelený — a Klaus a Žantovský a jiní — takovou důvěru komunistické vlády, že mu a samozřejmě i těm druhým, dovolila, umožnila a dokonce je přímo i vyslala studovat "zakázané a neuznávané společenské vědy" v buržoazních státech, a to dokonce v době, kdy děti těch, kteří s nimi bojovali již od roku 1945 a dokonce někteří od roku 1917, nesměly navštěvovat ani střední školy?

Pan Zelený se nechává popisovat jakožto "Fulbrightův učenec", zatím co správný překlad slova "scholar" je v tomto případě stipendista. Toto stipendium je určeno pro "undergraduate students" (bližší viz UNESCO, či Encyclopedii Britannicu, která je připravena sloužit veřejnosti v každé obecní knihovně), tedy pro studenty, kteří ještě — z hlediska americké akademie — nemají dostatečný počet semestrových hodin, aby se kvalifikovali ke studiu.

OTÁZKA Č. 4:

Proč pan Zelený požádal o opravu tohoto překladu lidí, kteří zřejmě neumějí anglicky, natož aby něco věděli o guláši, který panuje na některých instancích amerického "akademia" a neuvedl toto nepřijemné nedorozumění na pravou míru?

— Oznámení úmrtí —

Oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu,
že zemřel náš milý tatínek, dědeček
a bratr, pan

AUGUST KASALA

obydlí Berwyn, dříve Cicero

Zemřel v Mac Neal nemocnici v neděli 20. června ve věku 73 let.

Narozen byl 25. října 1919 v Československu.

Byl členem Berwyn Moose.

Pohřeb drahého zesnulého se bude konat

ve čtvrtek 24. června 1993 v 11 AM z pohřebního ústavu

George Schubert, 6616 W. Cermak Rd.

Berwyn, na hřbitov Woodlawn.

V zármutku zde zůstává:

Vladimír, syn; tťi vnoučata;

Emil a Michael, bratři a Anna, sestra

Bližší informace 708-788-1092